

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 551

De Vermeende Spoorwegdief.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J. v. K.

1re Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**
2^e " " " " **DUBEC ROUGE**
3^e " " " " **DUBEC AROMATISE**
4^e " " " " **DUBEC**

J. VAN KERCKHOFF & CO. AMSTERDAM
Medaille d'Or 1889 - EN ARGENT Diplôme d'honneur
la Haye 1892 - de S.M. le Roi des Pays-Bas Amsterdam 1895

NIEUWE SERIE.

DE VERMEENDE SPOORWEGDIEF.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een ledige brandkast.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van den afzenders naam en adres op den kruisband.

John Raffles, alias Lord Edward Lister, de Groote Onbekende, de schrik van Scotland Yard, de vriend der Londensche armen, wien hij, in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, reeds ontelbare millioenen van de rijken had terugbezorgd, zooals hij dat noemde, zat aan zijn vleugel te fantaseeren.

Dichtbij hem leunde Charles Brand, zijn vriend en secretaris, in een gemakkelijk schommelstoeltje, met de beenen over elkaar geslagen.

Vol verrukking luisterde hij naar het wonderschoone spel en verbaasde zich voor de zooveelste maal over de zenuwen, welke zijn vriend moest hebben, om zoo rustig te kunnen musiceeren, hoewel hij van plan was over een half uur zijn huis te verlaten. Hij wilde namelijk een beursman, Felix Meyer—Wolf, wiens kantoor zich in Oxfordstreet bevond, van den inhoud van diens brandkast berooven.

Beide heeren waren in rok, laag uitgesneden wit vest en hadden een tuberoos in het knoopsgat.

Lord Lister had zijn gouden horloge voor zich op den vleugel gelegd en keek gedurende het spel af en toe naar de vorderingen, welke de wijzers maakten.

Raffles 551

Toen het half twaalf was, eindigde hij met een heerlijk accoord, klapte den vleugel dicht, stak het horloge bij zich en zei:

„Het is tijd, Charly, laat ons gaan.”

Brand stond op en vroeg:

„Heb je het étui met de werktuigen, die wij moeten meenemen in orde?”

Raffles lachte zachtjes; terwijl hij antwoordde:

„Mijn werktuigen zijn altijd in orde.”

Hij haalde een gouden sigarettenkoker, die met diamanten was versierd, te voorschijn, nam een sigaret, waar zonder hij, naar hij steeds beweerde, niet kon leven, stak ze aan met het gelaat van een kenner, en belde zijn kamerdienaar.

Gaston, de oude vertrouwde, kwam binnen met pelsjassen en glanzende cilinders en hielp zijn meester en diens vriend bij het kleeden.

Met een buiging reikte hij Raffles diens kostbaren wandelstok aan, die versierd was met een massief gouden knop. Maar ook deze schijnbare weelde was niet doelloos: wanneer men op een veer drukte, verdeelde de knop zich in twee helften en daarin lagen verschillende voorwerpen, welke van groote waarde waren voor Lord Lister.

In de eerste plaats: eenige sigaretten, die sterk in opium waren gedrenkt.

In de tweede plaats: Een kleine stalen vijl.

In de derde plaats: Een zaagje van horlogeveeren-staal.

In de vierde plaats: Een klein fleschje gevuld met olie.

In de vijfde plaats: Een dunne stalen stang.

In de zesde plaats: Een kleine, maar bijzonder sterke nijptang.

Deze voorwerpen waren gewikkeld in zijdepapier en zoo handig gegroeped, dat zij de holte in den knop precies vulden.

„Heeft mylord nog iets te bevelen?” vroeg Gaston.

Raffles dacht eenige seconden na, klemde zijn monocle in zijn oog en antwoordde:

„Ik zal om drie uur weer thuis zijn, Gaston. Zorg er voor, dat de thee klaar is. Het is koud buiten.”

„Ik zal ervoor zorgen, uw Lordschap,” zei de kamerdienaar, maakte een buiging en verliet het vertrek.

Eenige minuten later volgden Raffles en Brand.

Zij daalden de breede eikenhouten trap, waarvan de leuning met prachtig beeldhouwwerk was voorzien, af en betraden de marmere gang, waar een breede rood-peluchen looper hunne schreden dempte en betraden de vestibule.

Gaston stond gereed om de straatdeur te openen en terwijl hij de elektrische lamp in de straatlantaarn deed ontgloeien, daalden de beide vrienden de hardsteenen stoep af naar beneden, liepen het smalle voetpad van den voortuin over en vonden naast het trottoir een groote, blauw gelakte limousine op zich wachten, met den getrouwen James Henderson, een reus van een vent met een hart van goud, dat enkel en alleen voor zijn meester klopte, achter het stuurrad.

Toen het portier achter beiden was dichtgeklapt, nam Raffles de spreekbuis ter hand en zei tot den chauffeur:

„Naar Oxfordstreet, James! Ik zal wel waarschuwen, waar we willen uitstappen.”

Onmiddellijk daarop schakelde de chauffeur door middel van den self-starter den motor van de auto in, deze bromde als een spinnde poes, een korte stoot en de wagen zette zich in beweging, om even daarna geruisloos de straat uit te glijden.

Bij de kruising van Great Portlandstreet en Oxford Circus liet Raffles de auto stil houden, gaf Henderson bevel terug te keeren en stapte met zijn vriend Brand de tamelijk drukke Oxfordstreet in.

Geen enkele der politie-agenten, welke in de Oxfordstreet patrouilleerden, lette op de beide elegant gekleede heeren, toen deze na de auto verlaten te hebben zich naar de deur van het kantoor begaven, waarboven in het

licht der straatlantaarns met gouden letters prijkte:

„Felix Meyer—Wolf.

Commissionair in Effecten, Hypotheken en Assurantiën.”

De agenten van politie moesten wel geloovent, dat Raffles, die zich er niet aan stoorde, dat zij zich zoo dichtbij het bankierskantoor bevonden en die de deur van het kantoor vlak voor hun oogen opensloot, dat hij de eigenaar der zaak was.

Toen de beide vrienden in de vestibule van het gebouw stonden, zei Brand:

„Dat is grootste brutaliteit, die ik ooit heb beleefd. Op nauwelijks tien schreden afstands van de politie-agenten sluit je de deur open.”

Zijn vriend lachte zachtjes en zei:

„Mijn ouwe, beste Charly, jij blijft altijd dezelfde. Ik kon het niet beter verlangen, dan de onmiddellijke nabijheid van die twee agenten, toen wij hier binnentraden.

„Nu kan ik tenminste het elektrische licht in het kantoor opdraaien en behoef mij niet voor den patrouilleerenden beampte te verbergen.

„Die menschen bemoeien zich altijd alleen met dat, wat men voor hen verborgen wil houden. Als voor hun oogen een moord werd gepleegd, dan zouden zij den moordenaar naar een verkeerd kant naloopen.

„Dat klinkt wel een beetje vreemd en overdreven naar zij hebben je vaak persoonlijk bewezen, dat het zoo is.

„Zij hebben gezien, dat ik de deur van het bankierskantoor opensloot en dat nog wel op een tijd, waarop een zakenman niets op zijn bureau te doen heeft.

„Maar zij zijn er vast van overtuigd, dat ik het volle recht heb, hier binnen te gaan en dat zij er absoluut niets mee te maken hebben, wat ik hier te zoeken heb.

„Morgen zullen zij er anders over denken, maar dat is mijn zaak niet.”

Intusschen traden zij het privé kantoor binnen van den heer Felix Meyer-Wolf, dat voorzien was van prachtige antieke mahoniehouten meubelen en waar zware Turksche tapijten lagen.

Raffles keek om zich heen.

„De gauwdief heeft zich vorsteljk ingericht,” meende hij.

„Cauwdief?” vroeg zijn vriend op verbaasden toon.

„Ja zeker, gauwdief!” herhaalde Raffles, „want de zaken, welke deze mijnheer Felix Meyer Wolf gedurende zijn tweejarig verblijf hier in Londen drijft, zijn meer dan vies.

„Terwijl jij verleden week afwezig waart, heb ik me de moeite gegeven eens naar dat heerschap te informeren en met hetgeen ik vernomen heb, onze gegevens, die wij reeds van hem bezaten, aan te vullen.

„Behalve de zaakjes, die hij op de beurs

doet en die er eigenlijk niet mee door kunnen, omdat hij de klanten zoogenaamd goeden raad er bij geeft, waarbij hij natuurlijk alleen het oog heeft op zijn eigen belangen, houdt hij er een andere practijk op na, die mijn bloed aan het koken heeft gebracht.

„Hij geeft bij voorkeur hypotheek op huizen en landerijen van Engelsche en Iersche boeren.

„Ik zal je maar niet vermoeien met een uitgebreide beschrijving van zijn systeem, maar het komt in het kort hierop neer:

„Hij geeft zulke hooge hypotheeken, dat het den eigenaren moeilijk valt, de rente op te brengen en hij sluit een contract met hen, dat hij hen, zoodra zij achterstallig zijn met de betaling der rente, van hun eigendom kan weggagen.

„Mijnheer Felix Meyer Wolf is op deze wijze de eigenaar geworden van dozijnen Engelsche en Iersche boerderijen en moet, naar ik heb gehoord, een groot vermogen daarmee hebben verworven.”

„Je kent de levensgeschiedenis van dien man tamelijk nauwkeurig,” zei Brand. „Hoe kwam je dit alles te weten?”

„En hoe ben je eigenlijk op hem attent geworden?”

„Dat zal ik je vertellen,” antwoordde Raffles. „Verleden week was ik bij een kennis van mij, barones Emmerhouse, op het land.

„Op een wandelrit kwam ik toevallig op een boerderij, waaruit juist de heer Felix Meyer Wolf den eigenaar en diens familie met hulp van den deurwaarder had verjaagd.

„Ik heb toen gezien, hoe deze man optreedt en een inzameling gehouden onder mijn kennissen, waardoor ik den boer kon redden uit de klauwen van dien woekeraar.

„Een walgelijk sujet!

„Als ik aan dergelijke menschen denk, beginnen mijn vingers altijd te jeuken en zou ik ze gaarne als een spin dooddrukken.

„Maar laat ons nu eens kijken, wat er zoal in het schrijfbureau van den heer Meyer—Wolf is verborgen.”

Raffles begon met een looper de sloten van de grootste lade te openen en daarna volgden de kleinere, die zich daaronder bevonden.

Het was een gemakkelijk werk, dat slechts weinig tijd vorderde.

Doch de schrijftafel bevatte behalve wat onafgewerkte correspondentie niets anders dan eenige postzegels en andere voorwerpen van weinig waarde.

Raffles vond zelfs niets, wat als bewijs had kunnen dienen voor het misdadige optreden van den woekeraar.

Hij moest dus de brandkast, een groote stalen kast, die aan den muur stond, openbreken.

Nu moest er gewerkt worden.

Maar daar zag Raffles niet tegen op. Ook was hij er volkomen op voorbereid, want be-

halve de voorwerpen in het étui en in den knop van zijn wandelstok had hij ook nog iets anders in de zakken van zijn jas verborgen.

Het was een bijzonder toestelletje van eigen vinding, dat hij ook zelf vervaardigd had en waarbij hij gebruik had gemaakt van het Allantiet, het bekende staal uit Buffalo, dat slechts één graad minder hardheid bezit dan diamant en dat hem gediend had om een kroon te zetten op een staalboor, die hij door electriciteit liet werken.

De Groote Onbekende trok gummihandschoenen aan en verbond de electricische geleiding met het koperdraad, dat hij uit zijn zak had gehaald. Het zodoende verkregen contact eindigde in de vernuftig samengestelde staalboor.

Deze plaatste hij dichtbij het slot en als sneeuw voor de zon verdween het staal onder de scherpe punt, welke zich, gedreven door de kracht der electriciteit, in den harden wand drong.

Binnen een half uur was het staal om het slot weggeboord en een flinke stoot met den zwaren wandelstok van Raffles maakte het slot geheel los.

Hij nam nu de stalen schijf uit de deur, stak de dunne tang door het gemaakte gat, tastte even rond om te zien waar hij houvast kon krijgen, toen klonk een droog geklik-klak en de schoten sprongen terug.

Groote teleurstelling stond echter op de gezichten der beide vrienden te lezen, toen zij niets dan ledige vakken voor zich zagen.

Alleen de boeken lagen in de brandkast en verder was er zelfs geen enkele banknoot te vinden.

„Jammer,” mompelde Raffles, „de schurk heeft zijn geld op de bank. Hij is voorzichtig, de kerel. Maar ik zal in elk geval de boeken eens inzien.”

Bladzijde na bladzijde doorbladerde Lord Lister de dikke boeken en vooral een rekening-courantboek van den effectenhandelaar interesseerde hem levendig.

Hij zag daaruit, dat een reeks kleine handelslieden bij den heer Felix Meyer—Wolf sommen hadden gedeponeed tot een bedrag van 500 tot 1000 pond.

Het geheele bedrag was naar zijn schatting ongeveer een half millioen pond sterling.

„Ik mis in de boeken de een of andere aantekening, dat de woekeraar het geld op een Bank heeft gebracht,” fluisterde hij na een poosje tot zichzelf. „Maar het geld is niet hier, dat is zeker. . . waar kan hij het dan hebben?”

„Misschien bij zich aan huis,” veronderstelde Brand.

„Bravo!” riep Raffles uit, „dat antwoord is niet dom, mijn jongen, ik zal morgennacht den heer Felix Meyer—Wolf eens in zijn woning opzoeken.

„Maar toch wil ik eerst nog eens de schrijf-

tafel bekijken. Die komt mij buitengewoon groot en massief voor.

„Misschien verbergt dat meubel een geheim vak, waarin zich de contracten bevinden, die hij heeft gesloten met landeigenaren. Dat zou zoo onmogelijk niet zijn.”

Raffles onderzocht opnieuw de schrijftafel en prikte met een fijn pennemes tusschen de voegen van het mahoniehout.

Plotseling brak het mes af en gleed tusschen de lijst van een versiering van de deur der schrijftafel.

Dit op zichzelf onbeteekenende voorval maakte, dat Raffles' geheele aandacht aan die plek was gewijd.

Onder de lijst van mahoniehout was de punt van het mes op metaal gestuit.

Hij kon zich niet in het geluid vergissen!

Die ijzeren laag onder het houtsnijwerk was echter iets ongewoons, zoodat de Grootte Onbekende, toen hij het mes terugtrok, met een eigenaardig glimlachje naar de plek keek.

„Wat heb je?” vroeg Brand.

„Geduld, mijn jongen,” fluisterde Raffles, „ik wil niet om drie uur thuis thee gaan drinken, als ik daar juist niet een aardige ontdekking heb gedaan.

Geef mij de electriche lantaarn eens hier — — zoo —! Dat had ik al gedacht.

Ik wil een konijn worden en mijn leven lang gras eten, als ik nu niet het geheime vak van den schurk heb gevonden.”

Hij zweeg en onderzocht elk plekje van het snijwerk in het mahoniehout.

Eindelijk floot hij zacht met een tevreden glimlachje.

„Ik wist het wel,” zei hij met gesmoorde stem, toen een stuk van de lijst onder zijn vingers begon te draaien en een klein sleutelgat zichtbaar werd in het nu te voorschijn komende metaal, „daar is de toegang naar de schuilplaats van den vos. Geef mij mijn werktuigen Charly, ik wil probeeren het hol uit te graven zonder iets te beschadigen.

„Het vak is niet heel groot en met breekijzer of boor zou ik den inhoud kunnen vernielen.”

Brand bracht hem het taschje, waarin zich de loopers bevonden.

Raffles' nieuwsgierigheid was zeer geprikkeld door de ontdekking van het geheime vak en hij gaf als zijn meening te kennen, dat de bankier scheen te denken, dat zijn geheim voldoende beveiligd was door het houtsnijwerk, want het slot bleek van zeer eenvoudige constructie te zijn en hij kon het met behulp van zijn kleinsten looper gemakkelijk open krijgen.

Lord Lister haalde het eerst een pak beschreven papier te voorschijn, dat met een touw was samengebonden.

Hij sneed het touwtje door en zag, dat het de contracten waren, welke hij had gezocht.

Zonder ze eerst door te lezen stak Raffles ze in zijn bruinleeren tasch.

Daarop ontdekte hij tot zijn verbazing iets anders.

Op den bodem van het in het hout uitgesneden geheime vak schitterden in het licht der electriche lantaarn een half dozijn diamanten die in den vorm van waterdruppelen ter grootte van duiveneieren, aan een kleinen gouden ketting waren bevestigd, die in veelkleurige stralen het licht weerkaatsten.

Raffles greep naar het sieraad en liet het schitteren in het licht der electriche zaklantaarn.

Beide vrienden slaakten onwillekeurig een kreet van verrassing.

Het was waarlijk niet voor den eersten keer, dat Raffles en Brand mooie diamanten van nabij konden beschouwen, maar deze waren toch wel iets bizonders. Het slijpsel was heel eenvoudig, maar van eigenaardigen aard en er op berekend om de schoonheid en zuiverheid der steenen volle recht te laten wedervaren.

Zij waren als water zoo helder en zuiver en straalden met een gloed in de stralen der lantaarn, dat de vrienden er als het ware door verblind werden. De geringste beweging der vingers deed ze tintelen van leven en het was alsof het sieraad her en der vonken sproeide.

Onder de diamanten lag een klein bruinleeren taschje, waaruit een eigenaardige geur straalde. Raffles nam het uit het vak en opende het.

Er lag een brief in met een breeden rouwrand en met een dameshand geschreven, Raffles las:

„Mijn lieve Hetty,

Gisteren ontving ik de erfenis van oom Ralph uit Calcutta. Zij bestaat uit een wonderschoon diamanten halssieraad, dat ik dolgraag voor jou, mijn lieve kind, had willen behouden.

Daar ik echter niet weet, hoe ik de groote schulden zal betalen, welke je vader heeft moeten maken om onze bezittingen te behouden, heb ik besloten, het sieraad te verkoopen.

„Ik hoop, daar de steenen zeer veel waard zijn, nog iets te kunnen overhouden.

Schrijf mij, hoe het je gaat in het pension en groet de directrice, Miss Green, van mij.

Ik omhels je in gedachten.

Je innig liefhebbende moeder.”

Manon Brown-Falck.

„Een merkwaardige brief,” zei Raffles, hem zijn vriend overhandigend.

„In hoeverre merkwaardig?” vroeg Brand.

„Ik zou wel eens willen weten,” antwoordde Raffles, „hoe de schurk daaraan gekomen is. Hij was immers niet voor hem bestemd. Ik vermoed, dat er een misdaad is gepleegd.”

De groote onbekende nam het couvert, waarop hij tot dusverre nog niet had gelet en las het adres:

„Miss Hetty Brown,
Londen,
Essexstreet 16.”

Peinzend bekeek hij het couvert en mompelde:

„Een brief, die haar niet bereikt! Er staat helaas naar vrouwenmanier geen datum op aangegeven. Maar mijn zoogenaamd zevende zintuig zegt mij, dat hier weer eens riemen zijn gesneden uit het leer van anderen. Want wat heeft de heer Felix Meyer-Wolf met dezen brief te maken?

„Wel, ik zal mij eens met dit zaakje bezighouden.

„Het zijn prachtige steenen!”

„Wonderschoon! Hun gloed is even betooverend als de schoonheid van een vrouw,” zei Brand vol vuur.

Spelend liet Raffles de diamanten nog eens door zijn vingers glijden, voordat hij ze met den brief in den zak van zijn rok stak.

Daarop maakte hij zich gereed om het kantoor te verlaten.

Toen zij op straat kwamen, stond op eenigen afstand van hen een politie-agent te praten met een heer, die den kraag van zijn overjas opgeslagen en den hoed diep over het voorhoofd had getrokken.

Raffles sloot doodbedoord de deur van het huis en wandelde op zijn gemak de straat in de tegenovergestelde richting in.

Zij waren ongeveer honderd schreden verder, toen hij tot zijn secretaris en vriend zei:

„Schrik niet, Charly. Wij worden blijkbaar achtervolgd. De man, die bij den politieagent stond, is ongetwijfeld een detective van Scotland Yard. Hij keek zeer opvallend naar ons. Draag jij nu het taschje met de werktuigen en neem bij den volgenden hoek der straat een taxi. Daarin ga je naar het Victoriastation.

„Daar verlaat je de auto, loopt een paar straten verder, neemt een andere taxi en laat je naar huis rijden.

„Maak je niet ongerust over mij. Ik ben misschien nog eerder thuis dan jij.”

Toen Raffles naast de taxi van Brand stond, was de vervolger nog slechts eenige schreden van hen verwijderd.

Het was dezelfde persoon, dien Raffles in gesprek met den agent had gezien.

Lord Lister gaf zijn vriend een hand, toen die reeds in de auto zat en riep:

„Dus morgen niet te laat op kantoor komen?”

„Goed, mr. Wolf,” antwoordde Brand op luiden toon, opdat hun vervolger het kon hooren.

De taxi reed weg, Raffles keek het vehicel

nog een paar seconden na, keerde zich om en liep regelrecht in de richting van den detective.

Beide heeren keken elkaar met scherp blik aan.

Raffles kende den beambte niet.

Nauwelijks was Lord Lister hem voorbijge-loopen, of de ander keerde zich om en greep hem bij den arm.

„Een oogenblikje, mijnheer, ik zou u wel eens iets willen vragen,” klonk het aan zijn oor.

Raffles keek den detective met spottenden blik aan en ook deze glimlachte.

„Wat wenscht gij van mij?” vroeg Lord Lister kalm.

„Misschien zeer veel. Ik eisch een verklaring van u, wat gij op dit uur in de zaak van den bankier Meyer-Wolf te doen hebt.”

„Men moet niet zoo nieuwsgierig zijn, mijn waarde,” antwoordde Raffles. „Houd in de eerste plaats mijn arm niet zoo vast, alsof het een wandelstok was. Gij schijnt u te vergissen. In de eerste plaats: Met welk recht vraagt gij mij dit?”

„Ik ben detective van Scotland Yard,” luidde het antwoord.

„Dat kan iedereen wel beweren, mijn vriend, ik ken u niet,” zei Raffles, nog steeds volkomen op zijn gemak.

De detective haalde nu een metalen penning uit zijn zak, zooals elke detective dien bij zich draagt.

„Zeer aangenaam,” lachte Raffles, „dan zijn wij dus collega's.”

Deze woorden verbaasden den detective zoodanig, dat hij den arm voor een oogenblik losliet.

Maar het volgende oogenblik reeds had hij daar spijt van, want Raffles, die de Japan-sche worstelkunst, het Jiu-jitsu, volkomen beheerschte, had den man, die daarop niet bedacht was geweest, zoodanig aangepakt, dat deze op den grond zat met zijn armen op den rug, vóór hij wist wat er eigenlijk gebeurde.

Mannen en vooral politie-beambten, die vaak gevaren hebben te trotseeren, zijn hun zenuwen gewoonlijk goed meester, hetgeen ten gevolge heeft, dat zij ook niet gauw door schreeuwen of door een ander geluid verraden, dat zij aangevallen zijn.

Dat was ook hier het geval. De detective klemde de tanden op elkaar en trachtte zich met een snelle beweging te bevrijden en op te staan. Maar het volgende oogenblik betreurde hij het, dat hij niet een kreet had geuit, want thans was hem dit reeds onmogelijk.

Hij voelde hoe hem een prop in den mond werd geduwd en over zijn lippen een doek werd gebonden. Zijn handen kon hij niet meer bewegen en zijn beenen ook niet, daar deze door het een of ander voorwerp waren vasten aan elkaar gebonden.

De man zag hoe de lenige gedaante, die hem dit koopje had bezorgd, hem nu opnam alsof hij een kind was en met hem eenige hardsteenen treden van een sousterrain afdaalde.

Daar waren zij voor de mogelijke voorbijgangers, waarvoor anders op dit late uur van den nacht zelfs in Oxfordstreet niet te vreezen was, verborgen en de aanvaller schoof nu zijn slachtoffer heel kalm in een hoek, boog zich over hem en begon zijn zakken te onderzoeken.

Weldra had hij gevonden wat hij zocht, namelijk de metalen politie-penning, die hij zooeven aan zijn aanvaller had getoond.

Deze stak het ronde voorwerp in zijn zak,

boog zich over den detective, die zich niet bewegen kon en fluisterde hem in het oor:

„Maak je niet angstig, mijn vriend, je hebt je plicht gedaan en ik de mijne. Jij wildet mij arresteeren en dat moest ik je natuurlijk belletten. Al zeg ik het zelf, is dat geen schande voor je, want ik ben Raffles. Ik zal direct naar Scotland Yard telefoneeren, waar je bent, dan zullen ze je wel gauw komen halen. Je penning zal ik als aandenken aan dit avontuurtje behouden, Adieu!”

De slanke, donkere gedaante was verdwenen en den detective bleef niets anders over dan geduldig te wachten tot men hem kwam bevrijden, hetgeen na een half uurtje dan ook werkelijk gebeurde.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraale lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

In het duistere Londen.

Raffles, die een paar straten omgelopen was, moest daardoor zijn weg naar huis nemen door een tamelijk berucht stadsgedeelte, bewoond door misdadigers en deernen, want hij had geen taxi meer kunnen vinden.

Hier en daar liepen de paria's der maatschappij langs hem heen.

Uit de kroegen, die ondanks het late uur nog open waren, weerklonk woest gezang, de gillende kreten van vrouwen en luid gelach.

Raffles lette echter niet op dit alles, want hij kende deze wijk der stad.

Juist was hij een der kroegen voorbijgegaan, toen de deur werd open getrokken en een jong meisje de straat opsnelde.

Met luide stem riep zij om hulp en daar Raffles vlak bij haar was, snelde zij naar hem toe en klemde zich smeekend om hulp, aan hem vast. Uit de kroeg snelde eenige kerels naar buiten haar achterna, en riepen:

„Daar is zij! Vervloekt, wij zullen haar bont en blauw ranselen!”

En met woedend geschreeuw snelden de boeven het vluchtende meisje na. (Zie titelplaat.)

Raffles was echter niet voor een klein geruchtje vervaard. In plaats van met het meisje te vluchten, hetgeen menigeen in zijn plaats wellicht zou hebben gedaan, draaide hij zich

om, zoodat hij de woeste knapen midden in het gelaat keek, sloeg beschermend zijn wijde, met roode zijde gevoerde cape om de schouders van het meisje, gaf haar een bevoedigend drukje, als om haar gerust te stellen en tastte met zijn rechterhand in zijn zak.

„Wat willen jelui, jongens?” vroeg Raffles, toen de vier kerels naderkwamen en met fonkelende oogen naar hem keken.

De kerels hadden ruwe, verlopen gezichten, zooals de echte gemeene Londensche misdadiger er uitziet.

Met een hoonlach namen zij een oogenblik den Grooten Onbekende op, die zijn linkerarm om het jonge meisje heengeslagen en de rechter in den zak van zijn overjas hield.

„Laat mijn meid los!” riep een der kerels.

„Ik ken dien man niet,” riep het jonge meisje bevend, „zij hebben mij meegenomen en willen mij kwaad doen. Zij hebben mij bewusteloos gemaakt en ik weet niet, waar ik ben!”

„Kanailje!” schreeuwde een der kerels, „snoer haar den mond, Jim!”

De aldus aangesprokene, dezelfde die het eerst van zijn meid had gesproken, haalde nu een dolkmes uit zijn broekzak, liet het openspringen en zei:

„Als je die slet niet loslaat, stoot ik je een

paar duim koud staal tusschen je ribben. Denk daaraan!"

Raffles lachte.

Daarop haalde hij zijn rechterhand uit zijn zak te voorschijn en de kerels zagen, dat hij daarin een browning hield.

Hij hield hun dit wapen onder den neus.

„Als je lust hebt om van mij een peperkorrel in je verbandkist te krijgen, probeert dan maar of je mij met je mes kunt naderen," zei hij doodkalm en riep toen met verheffing van stem:

„Gaat uit den weg, daar, of ik schiet jelui neer als een hoop honden!"

Schuw als honden, die bedreigd worden door de zweep, trokken de kerels zich terug.

Raffles nam het sidderende jonge meisje bij den arm en geleidde haar weg.

Verscheidene steenen werden hen nageworpen, maar Raffles lette er niet verder op.

Bij den hoek der volgende straat gelukte het hem, een toevallig voorbijrijdende taxi aan te roepen en hiermee liet hij zich met zijn beschermelingen naar huis brengen.

Reeds in de auto trachtte hij van het jonge meisje te vernemen, hoe zij in die ellendige kroeg was gekomen.

Het meisje, dat nog lang niet op haar gemak was en over haar geheele lichaam beefde, scheen hare gedachten nog niet goed te kunnen verzamelen.

Slechts met horten en stooten kwamen er nu en dan eenige woorden uit, maar door haar herhaaldelijk op haar gemak te stellen en te verzekeren, dat er absoluut geen gevaar meer dreigde en zij bij hem in goede handen was, kreeg zij wat meer moed en vertelde hem wat meer, zoodat hij ten slotte hare geheele geschiedenis te hooren kreeg.

„Ik ben een wees," zoo vertelde zij hem „en was tot voor korten tijd in een goed pension. Na den dood van mijn moeder — mijn vader is reeds twee jaar geleden gestorven — was er geen geld aanwezig om het instituut, waarin ik werd opgevoed, te betalen.

„Ik moest dus een betrekking zoeken en las voor eenige dagen een advertentie, waarin een familie in de Marshallstreet een jong meisje van goede familie zocht voor de kinderen.

„Daar ik slechts weinig geld bezat, besloot ik, er te voet heen te gaan.

„Ik ben buiten opgevoed en ken Londen dus zeer weinig.

„Hier en daar vroeg ik een politie-agent naar den weg en hoopte op die manier naar de Marshallstreet te komen.

„Plotseling bevond ik mij in dit stadsgeedeelte.

„Verloopen kerels, zooals ik ze nog nooit had gezien, liepen mij voorbij. Ik zocht overal naar den weg, maar vond dien niet.

„Nergens was een agent van politie te ontdekken.

„Ik wendde mij daarom tot een jongen man, gaf hem een geldstuk en verzocht hem, mij naar de Marshallstreet te brengen.

„Hij verklaarde zich daartoe bereid, maar zei, dat hij eerst nog moest eten, daar het een heel eind was en als ik wilde, kon ik even met hem meegaan naar het restaurant, dat wel niet uitstekend, maar zeer goedkoop was en waar men goed eten kreeg.

„Ik had honger van de verre wandeling en zonder eraan te denken, dat ik mij misschien op gevaarlijk terrein begaf, volgde ik hem in een klein lokaal, dat een walgelijken indruk op mij maakte.

„Brutale en opzichtig gekleede meisjes zaten met jonge mannen aan tafeltjes, dronken en aten en spraken luid met elkaar. Mijn geleider bracht mij naar een tafeltje, waaraan volgens zijn bewering, eenige vrienden van hem zaten.

„Toen bestelde hij eten en drinken.

„Ik deed hetzelfde en een half uur daarna gingen wij heen. De beide vrienden gingen met ons mee.

„Zoo ging ik met de drie kerels door verschillende mij onbekende straten, toen ik mij plotseling zeer vermoeid gevoelde.

„Tevergeefs trachtte ik deze vermoeidheid te overwinnen.

„Wat er verder met mij is gebeurd, weet ik niet. Toen ik weer tot mijzelf kwam, lag ik in een vuile, smerige kelderruimte en had oude, gescheurde kleeren aan.

„Ongetwijfeld had de man, die mij geleid had, kans gezien ongemerkt wat in mijn eten te strooien, dat verdoovend werkte, want ik gevoelde mij ellendig en ziek.

„Toen ik aan de mogelijkheid dacht, dat ik in handen gevallen zou zijn van gewetenlooze lieden, die misschien zelfs niet tegen een moord zouden opzien, werd ik zóó angstig, dat ik mij niet meer kon inhouden, maar in luid gewezen uitbarstte.

„Toen ik uitgehuild had, voelde ik wat meer moed en daar ik alles beter vond, dan deze ondraaglijke eenzame gevangenschap in den kelder, begon ik luid om hulp te roepen.

„Op mijn geroep verscheen een oude, leelijke, weezinwekkende vrouw, noemde mij „duifje" en trachtte mij gerust te stellen.

„Ik zou mooie kleeren en een goede kamer hebben, als ik gehoorzaam was.

„Ik begreep niet wat die vreeselijke vrouw van mij wilde, totdat een uur geleden de kerels, die mij hadden meegevoerd, bij mij kwamen, mij het lokaal binnensleepten en mij de afschuwelijkste dingen vertelden.

„Zij wilden mij dwingen, mij door een man, dien ik niet kende, te laten omhelzen, waarvoor hij mij geld wilde geven. Ik scheurde mij los, snelde de straat op en vond u.

„Ik vraag mij af, wat er nu van mij terecht moet komen!"

Aldus besloot zij haar verhaal, terwijl zij met haar zakdoekje de tranen trachtte weg te wisschen, die haars ondanks wederom in hare oogen waren opgeweld.

„Weest niet bezorgd, mijn kind,” zei Raffles, terwijl hij haar hand nam, om haar gerust te stellen. „Gij zijt bij mij in veiligheid. Het is misschien het allerbeste wat het toeval voor u had kunnen doen, dat gij mij hebt ontmoet.” Hij opende het portier van de auto, die juist voor de woning stilhield en hielp haar uitstappen.

Brand was zeer verbaasd, toen hij zijn vriend met het jonge meisje de studeerkamer zag binnentreden.

Hij was echter verstandig genoeg zijn vriend niet met vragen lastig te vallen en beijverde zich om het meisje op haar gemak te zetten.

Hij had met zorg de thee voor zijn vriend warm gehouden, hetgeen nu goed van pas kwam. Hij schonk voor beiden een kop in, maakte eenige sandwiches voor het meisje, dat flauw en uitgehongerd was, gereed en constateerde met genoegen, dat na een half uurtje de bloes op de wangen van Raffles' beschermeling terugkeerde.

Beide vrienden merkten nu op hoe knap zij was, welke fijne trekken zij had en hoe slank en goed verzorgd hare handen waren.

Tegen den tijd, dat zij met eten en drinken gereed waren, kwam James Henderson aan de deur kloppen.

Zoodra zij thuis waren gekomen en Brand zijn goede zorgen aan het meisje had gewijd, had Raffles, Henderson, die in het tuinhuis boven de garage sliep, opgebeld en hem gevraagd direct de logeerkamer in orde te maken.

Henderson kwam nu zeggen, dat dit geschied was en weldra lag het arme kind in een lekker verwarmde kamer, in een heerlijk breed en zindelijk ledikant, waar zij van een gezonden slaap kon genieten en al haar zorgen en doorgestane ellende vergeten.

Toen zij het vertrek der vrienden had verlaten, wendde Raffles zich tot Brand en zei met een glimlachje:

„Dat was een eigenaardige nacht, Charly. Een inbraak, waaraan wij niets hebben verdiend, diamanten, die ons niet toebehooren en een jong meisje dat voor schande is gered.

„Voldoende stof voor een schrijver om er een geheel roman van te maken.”

DERDE HOOFDSTUK.

Gevonden.

Den volgenden dag ging Raffles met den brief, dien hij uit het geheime vak van de lesenaar van Meyer-Wolf gestolen had, naar Essexstreet 16, om miss Hetty Brown op te zoeken.

Hij was vroeg opgestaan en had onmiddellijk ontbeten, zoodat hij tot zijn genoegen kon constateeren, dat alles in huis nog in diepe rust was. Alleen Gaston was op en had voor het ontbijt gezorgd.

Hij deelde zijn vertrouwden kamerdienaar mede, dat hij onmiddellijk uit moest en dat Henderson aanstonds met de auto zou voorkomen. Terwijl hij weg was, moest hij goed opletten of het meisje, dat hij den vorigen avond mee naar huis genomen had en dat in de logeerkamer sliep, ook iets wenschte. Dat zou wel niet het geval zijn, want, zoo vertelde hij, het arme kind was erg vermoeid geweest en het was over drieën geweest, toen zij eindelijk naar bed ging, maar het zou toch kunnen zijn.

In dat geval moest Gaston haar verzoeken nog even op haar kamer te blijven, daar er weldra iemand zou komen, om voor haar te zorgen.

Raffles was namelijk van plan een ver-

pleegster te huren, die voor zijn beschermelingetje zou kunnen zorgen, zoolang zij bij hem aan huis zou vertoeven.

Gaston knikte ten teken, dat hij alles begrepen had en toen Raffles kort daarop de auto voor het huis hoorde stilhouden, begaf hij zich naar buiten en stapte in.

Het was een voornaam pensionnaat, waar hij zich na een half uurtje rijdens aanmeldde en hij werd ontvangen door een dame met een deftig uiterlijk.

„Ik kom om naar miss Brown te informeren,” zei Raffles. „Ik ben een verre bloedverwant van haar en zou wel voor haar willen zorgen.”

De dame zette verbaasde oogen op.

„Het doet mij leed, mijnheer, mijnheer —”

Zij had den naam niet onthouden, waaronder Raffles zich had voorgesteld en Raffles herhaalde:

„Van Zoelen.”

De dame maakte een buiging en zei:

„Ik dank u, mr. Van Zoelen! O, hoe jammer, dat gij niet een paar maanden eerder zijt gekomen! Gij schijnt nog niets te weten van het groote ongeluk, dat miss Hetty heeft getroffen!”

„Helaas neen,” antwoordde de bezoeker met een verschrikt gelaat. „Ik ben pas gisteren hier aangekomen uit Amsterdam en weet dus van niets. Miss Hetty Brown schreef mij voor eenige maanden, dat zij hier was. Ik was in dien tijd op Java en, zooals ik u zei, ik vermoed niet wat gij bedoelt.”

„Het is zeer treurig,” vertelde de dame verder, „vreeselijk treurig. Verbeeld u eens:

„Voor ongeveer drie maanden ontving Miss Hetty bericht, dat haar moeder des nachts was gestorven aan een hartverlamming.

„Het vreeselijkste echter was, dat het arme kind door dien dood elken steun verloor en het landgoed met het kleine kasteel, dat gij natuurlijk wel kent, haar door de schuldeischers werd afgenomen.”

„Dat is zeker zeer treurig,” antwoordde Raffles, „kunt gij mij misschien het tegenwoordige adres opgeven van Miss Hetty Brown?”

„O, ja!” antwoordde de dame, „Miss Hetty vertrok naar Towerstreet 12, naar een zeke ren Miss Snijder.”

Raffles stond op, boog en zei:

„Ik dank u zeer voor de inlichtingen, madame. Mocht ik Miss Hetty Brown vinden, dan zal ik zoo vrij zijn, haar in uw pension terug te brengen.”

„Dat zou mij veel genoegen doen,” luidde het antwoord.

De dame gaf Raffles een hand en hij verliet het pension.

Weer een half uur later bevond hij zich aan het hem aangeduide adres. Een vuil, slordig gekleed wijf deed hem open. Een walgelijke reuk van verbrand vet en vochtig waschgoed kwam hem tegemoet.

Het was wel een uiterst armoedig verblijf, waar Miss Hetty thans woonde.

„Kan ik Miss Hetty Brown spreken?” vroeg Raffles de oude vrouw.

„Wat?” riep het vieze mensch met een hoo nend lachje, „wilt gij Hetty spreken? Misschien betaalt gij mij haar schulden dan wel!”

„Zeker,” antwoordde Raffles, „daartoe ben ik gaarne bereid. Maar vóór alles, zou ik Miss Hetty Brown gaarne spreken.”

„Dan moet gij haar zoeken,” hernam de vrouw. „Hier is zij sinds vijf dagen niet geweest. Wie weet, waar zij beland is. Misschien drijft haar lijk in de Theems, of ligt zij in de een of andere kroeg en verdrinkt de centen, die zij mij schuldig is.”

Raffles was wel aan ruwe taal gewoon, maar zooals het mensch te keer ging, stond hem toch wel heel erg tegen. Hij begreep, dat Miss Hetty waarschijnlijk een zeer net meisje was en dat het slechts aan hare tijdelijke armoede zou te wijten zijn indien zij het mensch inderdaad geld schuldig mocht gebleven zijn.

De lasterpraat van het wijf was dus absoluut ongegrond en Raffles had groote lust

haar om de vieze, ongewasschen ooren te slaan.

Hij hield zich echter in en vroeg:

„Gij weet dus niet, waar Miss Hetty Brown is?”

„Moet ik het u nog duidelijker aan uw verstand brengen?” bromde de helleveeg.

„Mag ik de kamer zien, waarin zij heeft gewoond?” ging Raffles voort, die deed alsof hij die hatelijkheid niet hoorde.

„Zij moet mij twee dagen pension betalen. Als gij dat betaalt, kunt gij de kamer te zien krijgen,” klonk het antwoord.

Raffles betaalde de zes shilling, die de oude vrouw hem met begeerige oogen bijna uit de handen scheurde en werd daarna naar een donker vertrek geleid, dat op een binnenplaats uitzag.

„Hier heeft zij gewoond,” zei het wijf, „en dat is alles wat zij bezit. Die kleine koffer daar. Veel is er niet in. Niet genoeg om een week huur te betalen. Het eenige, wat zij bezit, is een beetje linnengoed. Maar wat wilt gij eigenlijk van haar?”

„Dat gaat u niets aan,” antwoordde Raffles scherp, „ik zal morgen terugkomen en vragen, of Miss Hetty Brown is teruggekomen. Mocht dat het geval wezen, zeg haar dan, dat zij thuis moet blijven. Een verre bloedverwant van haar is uit Calcutta teruggekomen en moet haar dringend spreken.”

Peinzend verliet Raffles het huis en in gedachten verzonken, stapte hij in de auto, om een middel te zoeken, hoe hij Miss Hetty Brown terug zou kunnen vinden.

Toen hij thuis kwam, overlegde hij met Brand. Maar ook deze wist niet te zeggen, hoe zij het jonge meisje in de reuzenstad zouden kunnen vinden.

„Ik vrees bijna, dat zij een eind aan haar leven heeft gemaakt,” meende Raffles, „het is mij echter duidelijk geworden, dat deze mijnheer Felix Meyer-Wolf schuld is aan het ongeluk van het jonge meisje.

„Ik hoorde van de directrice van het pension, dat haar moeder plotseling is gestorven aan een hartverlamming; ik veronderstel, dat zij waarschijnlijk, nadat zij dezen brief heeft geschreven, ziek is geworden.

Om die reden kon Meyer-Wolf den brief rustig achterhouden, zonder dat er een haan naar kraaide, want Mistress Brown was overleden en kon dus niet meer schrijven. Om die reden is de brief niet in handen gekomen van het meisje. Hoe langer ik er over nadenk, hoe meer ik tot de overtuiging kom, dat die Meyer-Wolf een schurk is, die een verdiende straf moet hebben, maar het eerste waarvoor ik moet zorgen, is toch wel, dat ik Miss Hetty Brown vind.”

„Vertel me eens,” zoo viel hij zich zelf in de reden, „hoe is het met mijn kleine beschermeling en is de verpleegster gekomen?”

„Ja zeker," antwoordde Brand, „even nadat je weg waart, is ze gekomen. Het is weer hetzelfde aardige zusterje van den vorigen keer en ze zei, dat het meisje wel weer gauw heelemaal zou opknappen. Het was echter raadzaam, dat zij nog een dagje in bed bleef, om eens goed uit te rusten. Zij zou zorgen, dat niemand haar stoordé en zou verder voor alles zorgen. Ik heb haar natuurlijk carte blanche gegeven en het is hier in huis sedert zoo rustig en kalm geweest, als je maar wenschen kunt."

„Prachtig," antwoordde Raffles, „ik ben blij, dat ik het arme kind heb kunnen redden. Laat ze maar eerst goed uitrusten, dan zullen we wel verder zien hoe we haar op de een of andere manier helpen kunnen. Op het oogenblik word ik heelemaal in beslag genomen door het geval: Hetty Brown."

De beide vrienden hadden dien dag nog verschillende werkzaamheden te verrichten en zagen elkaar pas terug bij het diner, dat zij dien dag samen thuis gebruikten. Na het eten ging Raffles opnieuw uit. Hoewel hij afgesproken had, dat hij pas den volgenden dag zou terugkeeren, had hij geen rust of duur, maar verzocht Henderson met de auto voor te komen, om hem nogmaals naar Towerstreet te brengen.

Zonder dat hij er naar behoefde te vragen vertelde het vieze wijf hem, dat Miss Brown nog steeds niet was teruggekeerd.

Daar kreeg Raffles plotseling een idee.

Misschien was in het koffertje het een of ander te vinden, waaruit men kon begrijpen, waar zij te vinden was.

Zonder op de bewoonster van het huis te letten, opende Raffles het koffertje en zag, dat het gevuld was met kleine souvenirs, zooals jonge meisjes die meestal bezitten.

Er waren veel brieven en portretten bij, alle met smalle zijden lintjes samengebonden.

Een der brieven las hij.

Hij herkende bij den eersten oogopslag, dat het een brief was van de moeder aan haar dochter.

Hij legde hem op zij en nam de foto's ter hand.

Plotseling werden zijn oogen groot van verbazing en bleven rusten op een foto, die een vrouw voorstelde met een twaalfjarig meisje.

Haastig wendde hij zich naar de kostjufvrouw en vroeg, met zijn vinger naar het twaalfjarig meisje wijzend:

„Lijkt dat portret op Miss Brown?"

De vrouw wierp er een blik op en antwoordde:

„Een beetje is Miss Brown wel veranderd, maar niet veel. Zij is daaruit nog heel goed te herkennen."

Op hetzelfde oogenblik had Raffles de foto's bij zich gestoken en zei:

„Pak alles bij elkaar, ik neem het mee!"

„Ik wil het alleen afgeven, als ik nog een week huur krijg. Ik wensch geen schade te lijden," bromde de oude harpij.

Raffles wierp een tien shillingstuk op tafel.

Nu begon het wijf gedienschtig alles in te pakken en een kwartier later verliet Raffles met de eigendommen van het jonge meisje het huis.

Ofschoon hij Henderson bevolen had snel te rijden duurde de weg hem bijna te lang.

Steeds opnieuw spoorde hij den chauffeur aan en Brand schrok, toen zijn vriend in de grootste opgewondenheid de kamer binnensnelde en riep:

„Charly, ga eens even dadelijk vragen of ik onze kleine patiente kan spreken! Gauw, wil je?"

„Is er wat gebeurd, Edward?" kon Brand niet nalaten te vragen.

„Straks, Charly, straks, ga nu gauw!"

Ongeduldig klapte hij in de handen.

Brand verliet de kamer en eenige minuten later kwam hij met het jonge meisje binnen.

De rust, die zij gedurende een geheelen dag had genoten, had een ander mensch van haar gemaakt.

Met heldere oogen keek zij om zich heen, een vriendelijk glimlachje speelde om haar mond en vol dankbaarheid greep zij de hand van den Grooten Onbekende, om die te kussen.

Hij weerde haar echter af, want hij hield er niet van, eenigen dank in te oogsten.

„Een gentleman heeft de plichten van een gentleman", was zijn zinspreuk.

Hij wees naar het door hem meegebrachte valies en de andere voorwerpen.

„Kent gij dat, Miss Hetty Brown?" vroeg hij.

Verschrikt en verlegen keek zij hem aan.

„Hoe weet gij mijn naam?" zeide zij be-deed.

Nu trad Raffles naar haar toe, greep haar hand en zei:

„Mijn kind. Wij menschen zijn tegenwoordig erge spotvogels geworden en willen vaak geen hoogere macht boven ons erkennen.

„En toch verzeker ik u: Er is iets, dat hooger staat dan al ons weten en denken.

„Later zult gij te weten komen, hoe geheimzinnig en vreemd de middelen waren, die de Hemel gebruikte om u te helpen."

„Hoe komt gij aan mijn bagage?" vroeg Hetty.

„Ik haalde het uit Towerstreet no. 12," antwoordde Raffles.

„Maar vanwaar weet gij mijn adres? Ik geneerde mij om het u te vertellen," vroeg zij weer.

„Van het pension in Essexstreet 16, waar ik eerst naar toe ben gegaan."

„Merkwaardig", mompelde Miss Brown, „dat komt mij bijna bovennatuurlijk voor. Ik heb u toch ook niets van Essexstreet verteld."

„Maar uw moeder," zei Raffles.

„Mijn moeder? Hebt gij mijn moeder gekend?"

„Niet persoonlijk en toch ken ik haar. Ik werd haar werktuig om u te helpen. Lees dezen brief eens."

Raffles overhandigde Miss Brown den gestolen brief en deze begon te lezen.

Een zenuwachtige rilling liep langs haar gestalte en zij moest gaan zitten om den brief tot het einde te kunnen lezen.

Met vochtige oogen liet zij het papier in haar schoot zinken en zei:

„Mijn lieve, goede moeder! Dezen brief moet zij des avonds voor haar dood aan mij geschreven hebben."

„En hier", vervolgde Raffles, terwijl hij zijn schrijftafel opende en de diamanten er uit nam, „is uw erfdeel."

Met groote oogen keek Miss Brown naar de kostbare, vonkelende steenen.

„Gij zijt rijk, Miss Hetty", zei Raffles, „deze steenen vertegenwoordigen een groot vermogen."

„Hoe — hoe — komt — gij — aan — de steenen?" hakkelde zij.

Raffles aarzelde een oogenblik en antwoordde toen:

„Ik vond ze bij een zekeren Felix Meyer-Wolf."

„Wolf?" herhaalde het meisje. „Zoo heette de vreeselijke man, die mijn vader altijd geld leende en die mij per telegram de tijding zond van het overlijden mijner moeder."

Hij was juist dien ochtend bij mijn moeder gekomen om zaken af te handelen en vond haar dood."

„Ik heb mij dus niet vergist", riep Raffles, en wisselde een blik van verstandhouding met Brand. „Die man deelde u dus niets mede omtrent den brief en de erfenis?"

„Neen", antwoordde Miss Brown, „hij zond mij alleen de schuldbekentenissen van mijn vader en zei mij, dat ik niets meer bezat en dat hij volgens de wet nu de eigenaar van onze bezittingen was geworden."

„Hij gaf mij uit zijn eigen zak het benodigde geld om mijn moeder te laten begraven."

„Een schurk!" riep Raffles uit. „Vervloekt! Wat zijn er toch slechte menschen in de wereld!"

„Ik hield dien heer niet voor slecht, maar meende zelfs, dat ik hem dankbaar moest zijn!" hernam het meisje.

„Zoo gaat het altijd", antwoordde Raffles. „Het is merkwaardig, dat de grootste schurken der wereld de dankbaarste vereerders der wereld hebben."

„Heeft de bankier u de steenen voor mij gegeven?" vroeg zij.

„Neen!" riep Raffles en hij schrok zelf over zijn eigen heftigheid, „neem mij niet kwalijk, Miss Hetty, maar ik ben diep verontwaardigd

over de slechtheid van dezen man tegenover een arme wees.

„Die schurk heeft u uw erfdeel ontstolen.

„Hij heeft zich den brief, dien uw moeder niet meer heeft kunnen verzenden, toegeëigend en de steenen erbij.

„Een bandiet!"

„O mijn hemel, hoe verschrikkelijk!" zei Hetty, de handen ineens slaande. „Ik zou het niet gelooven, als ik den brief van mijn moeder niet in handen hield."

„Wist gij niets van de erfenis, die u was nagelaten door een oom in Calcutta?" vroeg Raffles.

Miss Brown schudde het hoofd en antwoordde:

„Ik wist niets met zekerheid; mijn moeder vertelde mij menigmaal, dat ik een rijken oom, een broer van mijn vader, in Indië had.

„Ook vernam ik, dat hij was overleden, maar van een erfenis is mij niets bekend.

„Alles komt mij zeer geheimzinnig voor."

„Dat is het niet, maar het is de wil van de overledene, die nu nog in orde wil maken, wat zij gedurende haar leven niet heeft kunnen doen," zei Raffles met overtuiging in zijn stem.

„Mag ik u vragen, hoe gij aan de brieven en de steenen zijt gekomen?" vroeg het meisje nieuwsgierig.

Raffles keek Hetty een oogenblik met vasten blik aan.

Daarop zei hij: „Ik ben Raffles!"

Secondenlang heerschte een pijnlijk stilzwijgen.

Een rilling, alsof zij het koud had, doorsidderde de gestalte van het jonge meisje.

Daarop zei de Groote Onbekende lachend:

„Nietwaar, Miss Brown, gij hadt u dien man eenigszins anders voorgesteld?"

„Ja", antwoordde zij, „de directrice van onze kostschool vertelde ons meermalen van Raffles, en dischte ons verschrikkelijke verhalen van hem op. Die man was nu nergens bang voor" zei zij, „en durfde alles te doen, zelfs onder de oogen van de politie.

Hebt gij inderdaad zooveel moorden gepleegd?"

„Met elken vinger tien", antwoordde Lord Lister steeds lachend, „en nu ga ik u de keel afsnijden."

„Neen", sprak Miss Hetty, „nu geloof ik niets meer van alles wat men mij heeft verteld. Gij zijt een werkelijk goed mensch."

„Kom, kom", lachte Raffles, „daar zullen wij nu maar niet verder over praten. Maar hebt gij dan nooit couranten gelezen?"

„Dat was op onze kostschool streng verboden," zei Hetty.

„Zoo, zoo," zei Raffles. „Als gij dat wèl hadt gedaan, zoudt gij weten, dat ik moorden evenzeer verafschuw als elk verstandig mensch in de wereld.

„Opdat gij echter weet, hoe ik aan de diamanten ben gekomen en hoe ik u weer in het bezit heb kunnen stellen van uw erfdeel, deel ik u mede, dat ik in denzelfden nacht, eergisteren, toen ik u uit de handen der kerels bevrijdde, eenige uren eerder bij den bankier Felix Meyer-Wolf heb ingebroken en de steenen met den brief heb gestolen.”

„Gestolen?” Hetty Brown schrok ervan, toen zij het woord herhaalde.

„Ja”, antwoordde Raffles, zich trotsch oprichtende. „Ik ben niet gewend, mijn daden te vergoelijken, maar ik noem ze bij hun waren naam.”

Miss Brown schudde het mooie kopje en zei:

„Ik begrijp u niet. Hoe kunt gij de diamanten gestolen hebben, als gij ze mij terug geeft?”

„Dat is juist mijn sport”, lachte Lord Lister, „ik steel bij voorkeur zulke dingen, welke men van anderen heeft gestolen en geef ze dan aan de bestolenen terug.

„Stel u dus gerust omtrent het terugkrijgen uwer diamanten. Als gij het wenscht, wil ik u behulpzaam zijn om de steenen zoo voordeelig mogelijk te verkoopen, opdat gij de schulden van uw vader bij Felix Meyer-Wolf kunt betalen en tevens een flink bedrag overhouden voor uw eigen levensonderhoud.”

„Gij zijt een schat!” riep Miss Brown geróerd uit. En zonder zich één oogenblik te bedenken snelde zij naar Raffles toe, sloeg hare armen om zijn hals en kuste hem op beide wangen, dat het klapte.

Dit alles ging zoo snel in zijn werk, dat Raffles er even van beduusd was en geen gelegenheid vond zich tegen deze liefkozing te verzetten.

Brand begon hartelijk te lachen en riep:

„Ha, ha! Dat is prachtig! Weet u wel Miss Hetty, dat mijn vriend een vrouwenhater is en zich nog nooit door een dame heeft laten kussen. En nu zoo stevig, ha, ha!”

Miss Brown liet haar weldoener, op het hooren van deze woorden, onmiddellijk los.

„Is dat waar?” vroeg zij naïef, „kunt gij geen vrouwen uitstaan?”

Als antwoord draaide Raffles zich om, liep naar zijn vriend, die nog steeds stond te lachen, gaf hem een stevigen por in zijn ribben, zoodat Brand zijn gelaat pijnlijk vertrok en riep uit:

„Geloof hem niet, Miss Hetty! Dat zegt hij alleen maar, omdat hij jaloersch is. En ten bewijze, dat ik de waarheid spreek. . . .”

Hij ging naar haar toe, bukte zich tot haar over en gaf haar twee kussen op elke wang terug.

„O,” lachte Hetty ondeugend, „is mijnheer Brand jaloersch? Dat had ik niet gedacht, maar om hem te vreden te stellen. . . .”

Nu vloog zij op Brand toe en kuste hem eveneens.

Toen gingen zij met hun drieën naar een divan, die bij den haard stond en zoo bleven zij gezellig eenigen tijd zitten, het jonge meisje, een beeld van jeugd en schoonheid, tusschen de beide edele en knappe mannen in.

Maar ten slotte begon Raffles toch weer aan ernstige zaken te denken en zei:

„Miss Hetty, vóór alles verzoek ik u voorloopig met niemand te spreken over hetgeen ge thans hebt gehoord en binnenkort zult hooren. Ik vind het 't beste, want hier kunt ge natuurlijk niet blijven, hoe aangenaam het mij ook zou zijn, dat ge naar uw oude pensionaat terugkeert.”

„Al het overige kunt gij aan mij overlaten.

„Stel mij aan de directrice der kostschool voor als uw oom uit Indië. Ik ben reeds bij haar geweest en noemde mij Van Zoelen. Onthoud dien naam, Miss Brown.

„Mijn vriend hier kan u nu naar uw kostschool terugbrengen en reeds over eenige uren zal ik u de opbrengst der diamanten in een tegoed op de Bank doen toekomen.

„Daarna zal ik morgen met u een advocaat opzoeken, die de zaak met den bankier in orde kan maken.”

Nog voordat Hetty haar innigen dank kon uitspreken, had Raffles snel de kamer verlaten en Brand vergezelde nu het jonge meisje, nadat zij zich had gekleed, per rijtuig naar haar kostschool.

Raffles was intusschen naar zijn kamer gegaan, om de contracten, die hij den woekeraar afhandig had gemaakt, nader te onderzoeken.

Hij hoopte, dat hij de cliënten van den woekeraar kon bevoordeelen, maar hij ontdekte nu, bij nader onderzoek, dat hij ze evengoed had kunnen laten liggen.

Zij waren absoluut waardeloos, daar de door Felix Meyer-Wolf geleende gelden als hypotheek op de landerijen of huizen waren ingeschreven.

De schuld bleef in rechten bestaan.

Hij nam de papieren op en wierp ze in het vuur.

Peinzend staarde hij in de kronkelende vlammen en overlegde, hoe hij de slachtoffers van den bankier-woekeraar zou kunnen helpen.

Maar hoe hij ook peinsde, hij vond geen middel.

Een hoogere hand moest hier ingrijpen, zooals reeds zoo dikwijls in het leven van Raffles en, vertrouwend op deze geheime kracht, die hem tot dusverre steeds had geholpen, begaf hij zich ter ruste.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een niet gestolen en toch gestolen half millioen.

De hoofd-inspecteur van politie Baxter wilde juist een eind maken aan zijn ochtenddienst om, zooals gewoonlijk zijn lunch te gaan gebruiken in een naburig restaurant, toen de dienstdoende beambte, die eventueel bezoeken bij den inspecteur moest aandienen, hem een visitekaartje overhandigde.

Geërgerd over deze stoornis las inspecteur Baxter:

FELIX MEIJER-WOLF,
Bankier,
Oxfordstreet.

Hij mompelde den naam halfluid, zoodat inspecteur Marholm, zijn secretaris, of, zooals hij wegens zijn lichaamsbouw door de misdadigers werd genoemd, de vloot, van zijn acten opkeek en zijn chef aanzag.

De inspecteur aarzelde nog een oogenblik. Hij was het niet met zichzelf eens, of hij zijn lunch in den steek zou laten om den bezoeker te ontvangen.

„Vraag eens, of het een dringende zaak is, Marholm”, zei hij tot zijn secretaris.

Marholm verliet het bureau en kwam een paar seconden later terug.

„Het is zeer dringend, Baxter, een inbraak, zooals alleen onze oude vriend, John Raffles —”

Met een driftige handbeweging viel inspecteur Baxter zijn secretaris in de rede:

„Wel alle duivels! Bederf mij mijn eetlust niet! Ik ben van plan, te gaan lunchen. Je schijnt het er inderdaad op aan te leggen om mij dagelijks met dien Raffles te achtervolgen.”

„Pardon!” zei Marholm schouderophalend.

Daarop stak hij zijn neus weer diep in de actenbundels en begon schijnbaar te werken.

Inderdaad echter zat hij innig vergenoegd voor zich heen te lachen.

Hoofd-inspecteur Baxter belde.

De dienstdoende beambte trad weer binnen en de inspecteur beval:

„Breng den bankier bij mij.”

Eenige oogenblikken later trad de heer Felix Meyer-Wolf het bureau binnen.

Hij werd door de beide beambten met scherpe, onderzoekende blikken opgenomen.

De indruk, dien hij maakte, was lang niet onaangenaam.

Alleen een scherp opmerker kon ontdekken, dat de eenigszins gesluisde oogen een valsche, sluwe, roofdierachtige uitdrukking hadden en dat de volle, bruine baard, die het

gelaat van den bankier omgaf, smalle lippen verborg, welke van harteloosheid en ruwheid getuigden.

„Wat wenscht gij van mij?” vroeg Baxter op afgebeten toon.

„Ik ben bestolen, mijnheer de inspecteur”, antwoordde Felix Meyer-Wolf, die het Engelsch met een vreemd dialect sprak, daar hij pas drie jaar geleden van Warschau naar Londen was verhuisd.

„Wanneer?” vroeg Baxter.

„Gisternacht! Niets hebben zij mij achtergelaten, die schurken; alles is opengebroken,” luidde het antwoord.

„Hoeveel is er gestolen?”

„Mijnheer de inspecteur,” aldus begon Meyer-Wolf, zoowel met zijn mond als zijn handen pratend, „ik ben een eerlijk man en sta als zoodanig bekend bij al mijn zaken-vrienden.

„Ik ben gewend om mijn geheele vermogen in mijn brandkast weg te sluiten, omdat ik niets met de Bankinstellingen te maken wil hebben.

„Ik heb altijd tegen mijzelf gezegd, dat er best een groote gauwdief op zoo'n Bank kon zijn, die mij mijn zuur verdiende ponden wegnam.

„Ik dacht heel verstandig te zijn en ben toch een ezel geweest.

„Alles is mij weggenomen, alles met elkaar zowat een half millioen pond sterling. Een half millioen, denk eens aan en dan nog diamanten, zoo prachtig, dat de koningin ze zou kunnen dragen.”

Een zacht „vervloekt!” kwam van de lippen van den hoofd-inspecteur, toen hij hoorde, hoe verbazend groot het bedrag was, dat hier was gestolen.

„Waarom komt gij eerst nu tegen den middag om mij den diefstal te melden?” vroeg hij korzelig.

„Ik was op reis met mijn boekhouder en ben eerst een half uur geleden teruggekomen,” luidde het antwoord.

Hoofd-inspecteur Baxter wendde zich tot Marholm en riep:

„De auto! En zes man moeten mij vergezellen.”

„De hemel zal het u vergelden, als gij mij mijn eigendom weer terugbezorgt,” vertrouwde Meyer-Wolf hem toe. „Ik heb altijd gehoord, dat mijnheer de hoofd-inspecteur de verstandigste man van geheel Londen is!”

Marholm, die juist de kamer uitging, lachte voor zich heen en mompelde:

„Er zijn toch nog verstandiger koppen, zooals bijvoorbeeld John Raffles." Niemand echter hoorde het.

„Hebt gij eenig vermoeden, wie de inbraak kan hebben gepleegd?" vroeg de inspecteur weer.

De heer Felix Meyer-Wolf sloeg de handen boven zijn hoofd te zamen en jammerde:

„Hoe zou ik weten, mijnheer de inspecteur, wie het geweest zijn! Als ik het wist, was ik al bij hen, om te trachten, het gestolene terug te krijgen.

„Maar mijnheer de inspecteur zal hen wel weten te vinden en een armen man zijn eigendom terugbezorgen."

„Stil nu maar!" riep Baxter uit, „en volg mij dan gaan wij naar uw kantoor."

Zonder ophouden doorjammerend en weelklagend over zijn ongeluk, volgde Felix Meyer-Wolf hem in de auto en vertelde onderweg zijn wedervaren aan de hen vergezellende detectives.

Na een klein half uur waren zij op de bestemde plaats.

Zoodra de hoofd-inspecteur van politie de brandkast zag en de groote opening op de plaats, waar eerst het slot had gezeten, zei hij tot zijn beambten:

„Goed werk! Dat is een man van het vak geweest!"

Hij kwam naderbij en stelde vast, dat de brandkast geheel leeg was.

Daarop onderzocht hij elk vak met pijnlijke nauwkeurigheid.

„Hebt gij iets gevonden?" vroeg Marholm, naderbijkomend.

„Zwijg!" bromde zijn chef, „ik heb u niets gevraagd."

„Wat zou mijnheer de inspecteur nog kunnen vinden?" vroeg Felix Meyer-Wolf nu, „de schurken zullen wel zoo verstandig zijn geweest, om niets achter te laten."

Nu ging Baxter naar de schrijftafel.

Met kennis van zaken onderzocht hij hoe het meubel in elkaar zat en haalde plotseling uit een der vakken een klein, opgevouwen briefje te voorschijn.

Nauwelijks had hij het gelezen, of hij gooidde het vloekend weer op de schrijftafel en riep uit:

„John Raffles!"

Marholm nam het stukje papier op en las:

Tot weerziens!
John Raffles!"

Diepe stilte heerschte eenige oogenblikken, zooals dat meestal het geval is na een groote ontdekking.

Daarop keerde inspecteur Baxter zich naar den stilletjes lachenden Marholm en beet dezen toe:

„Jij bent een ongeluksbode. Men zou bijna

gelooven, dat jij met dien man in verbinding staat."

„Misschien door hypnose op een afstand", lachte Marholm, „en dat zou mij in 't geheel niet onaangenaam zijn. Als ik inderdaad in eenige relatie tot hem stond, dan was ik nu een rijk man en behoefde niet van den morgen tot den avond met u ruzie te hebben."

De democratische geest, die bij het Engelsche volk heerscht, veroorloofde Marholm, op een dergelijken toon tot zijn chef te spreken.

„Neem den toestand op!" beval inspecteur Baxter, „en houd je flauwe opmerkingen voor je!"

Marholm sloeg zijn schrijfmap op en begon vlijtig neer te schrijven, wat hem gedictieerd werd.

Het duurde bijna een half uur, eer Baxter er mee klaar was.

Daarop werd het proces-verbaal aan den heer Felix Meyer-Wolf voorgelezen en deze moest het onderteekenen.

Toen zij het kantoor verlieten, en Felix Meyer-Wolf den inspecteur tot aan de auto vergezelde, sprak hij:

„Wanneer zult gij den spitsboef te pakken hebben, mijnheer de inspecteur?"

Inspecteur Baxter was zoo verbluft door die vraag, dat hij niet wist wat hij moest antwoorden.

In zijn plaats antwoordde Marholm:

„Morgennacht, bij heldere manenschijn, om drie en twintig en een halve minuut over kwart over drieën. Maak dat je er bij bent, want dan tracteeren we!"

Nu schoot Baxter in een lach, ofschoon Meyer-Wolf niet wist of hij lachen of huilen moest.

Voor verdere vragen had hij geen tijd, want de politie-auto reed met de detectives naar Scotland Yard terug.

Nauwelijks een kwartier later bestormden de verslaggevers der Londensche couranten het kantoor van den bankier om bijzonderheden voor hun bladen te noteeren.

Reeds om twee uur meldden de bladen:

Na een rustperiode van twee maanden Raffles aan den arbeid! Hij opent de brandkast van den effectenmakelaar Felix Meyer-Wolf en steelt meer dan een half millioen pond sterling. Waar is John Raffles???

Een uur nadat de couranten waren uitgekomen, las de Groote Onbekende reeds het sensatiebericht.

Hij floot spottend, toen hij las van het gestolen halve millioen.

„Zeg eens, Charly", riep hij zijn vriend toe, „heb jij misschien, zonder dat ik het zag, een half millioen pond sterling in den zak gestoken?"

Zijn vriend keek hem met verbaasde blikken aan.

„Ik geloof niet, dat ik zooveel in mijn zak zou kunnen bergen," meende Brand.

„Ik ook niet", lachte Raffles, „maar lees dit artikel eens, dat is een ongekende onbeschaamdheid!"

Brand nam de courant.

„Hoe is het mogelijk!" riep hij uit, Raffles het blad teruggevend.

„Heel eenvoudig!" antwoordde Raffles. „Deze man wil zaken doen met onze inbraak. De gelden, die wij van hem gestolen moeten hebben, zijn de deposito's van zijn cliënten. Die deposito's zijn nu gestolen en niet door mijnheer Felix Meyer-Wolf — neen, door ons.

„Geen enkele rechter in Engeland zal den heer Wolf, wegens het ontbreken dezer gelden in zijn brandkast, nu ter verantwoording kunnen roepen.

„Je ziet dus, dat wij den man een grooten dienst hebben bewezen, doordat wij bij hem hebben ingebroken."

„Maar dat is ongehoord!" zei Brand.

„Wel neen", lachte Raffles, „die man bevalt mij. Maar hij moest zijn verstand voor andere dingen gebruiken dan voor deze schurkenstreken.

„Laat mij nu eens nadenken, hoe ik dezen heer kan dwarsboomen in zijn plannen en de arme bedrogen cliënten weer in het bezit van hun geld kan stellen."

Bijna een uur lang zat hij ernstig na te denken.

Toen sprong hij op en riep:

„Ik heb het gevonden, Charly! Ik las op zijn schrijftafel een brief, waarin een graaf in Italië hem verzoekt, om bij hem te komen, ten einde hypotheek te nemen op de bezittingen en wijnbergen van den graaf.

„Ik geloof wel te mogen aannemen, dat de schurk daarheen zal reizen en op die reis zal ik nader kennis met hem maken.

„Bovendien wil ik even een artikeltje tegen hem schrijven.

„Neen het volgende bericht eens op, vermenigvuldig het op de schrijfmachine en zend het aan alle Londensche couranten."

Brand ging aan de schrijftafel zitten en Raffles dicteerde:

„Hooggeachte Redactie!

Nadat ik zooveel uw artikel over mijn inbraak bij den bankier Felix Meyer-Wolf heb gelezen, ben ik zoo vrij, om, zooals dat altijd mijn gewoonte is, wanneer een bericht niet correct is, u mede te deelen, dat het artikel veel onwaars bevat.

Ik moet zelf toch wel het beste weten, hoe zich de zaak heeft toegedragen. Ik

verklaar op mijn eerewoord als Engelse Lord, dat in de brandkast van den heer Felix Meyer-Wolf zich niets anders bevond dan een groote ledige ruimte.

Ondanks mijn bekende goede oogen, vond ik alleen de kasboeken, verder geen penning.

Om mij schadeloos te stellen voor mijn werk, dat bovendien nachtarbeid was, welken ik dubbel bereken, nam ik uit de schrijftafel eenige diamanten mee. Dat is alles, wat ik heb gevonden.

Ik verzoek u, dit bericht op te nemen en blijf gaarne met de meeste hoogachting, uw

Lord Edward Lister, alis John Raffles."

Terwijl Brand dit dictaat op de schrijfmachine uitwerkte en de noodige doorslagen maakte, nam de Groote Onbekende de telefoon op en vroeg aansluiting met den heer Felix Meyer-Wolf.

Na eenige seconden was deze aan de telefoon.

„Hier agent John Smith", zei Raffles door de telefoon, „ik ontving hedenmorgen een brief van graaf Travesti uit Florence."

„Ja. Wat wenscht de graaf?" klonk het van het andere einde van den draad.

„Ik ken hem reeds verscheiden jaren," ging Raffles voort, „en heb eenige zaken voor hem afgedaan in Londen. Hij schreef mij, dat hij zich met u in verbinding heeft gesteld wegens beleening van zijn wijnbergen. Hij laat u weten, dat ik hem een andere firma moet aanbevelen, als gij geen haast met de zaak maakt."

„Ik heb hem immers geschreven," klonk de andere stem, „dat ik de zaak in orde zal maken.

„Misschien hebt gij gelezen, dat bij mij is ingebroken. Ik zou anders morgen reeds naar Florence vertrokken zijn. Schrijf den graaf, dat ik stellig Zaterdagavond op reis ga en Maandag te Florence zal zijn."

„Is dat zeker?" vroeg Raffles.

„Bepaald!"

„Alright!"

Raffles hing den hoorn aan den haak en een tevreden glimlachje vloog over zijn gelaat.

Twee uur later bezorgde hij persoonlijk met Brand op een postkantoor in een der voorsteden de brieven voor de redactie der couranten.

Toen zij terug waren gekeerd, heerschte er weldra groote drukte in huis.

Raffles had orders gegeven, dat spoedig een maaltijd voor hem moest worden klaar gemaakt en dat Henderson na een half uurtje

met de auto moest voorkomen. Onmiddellijk hierop was hij met Brand naar zijn kleedkamer gegaan en had daar met behulp van zijn kleurwatertjes, druppelfleschjes en spuitjes van zijn nog veerkrachtig vel iets gemaakt, dat meer op dat van een grijsaard geleek.

In den tijd van enkele oogenblikken was zijn huid vol rimpels en stonden zijn oogen slap en waterig als van een bijzienden, ouden man.

Een grijze pruik, gespannen op een stuk strak caoutchouc, waarop de grijze haren waren geïmplanteerd, dekte zijn schedel en toen hij daarna op dezelfde wijze nog een langen, grijzen baard op zijn gelaat aanbracht, zou niemand in hem een man in de volle kracht van zijn leven hebben vermoed, laat staan hem voor den Grooten Onbekende hebben gehouden.

Daarna hulde hij zijn lange gestalte in een soort kaftan, die betere dagen had gekend en leek nu in alle opzichten op een Poolsch Israëliet, hetgeen ook zijn bedoeling was.

Aldus vermomd gebruikte hij beneden zijn diner, waarna hij met Brand in de auto stapte, die hem naar het station zou brengen.

Raffles ging naar Florence vertrekken en Brand zou thuis blijven, om te Londen een oogje in het zeil te houden.

Toen zij op het station aankwamen hadden zij nog al bekijks. Als Brand niet had geweten, dat het zijn vriend was, dien hij vergezelde, dan zou hij zich gegeneerd hebben om ook maar een paar passen met hem af te leggen, daar de voorbijgangers hem met spottende blikken nakaken.

Vier beambten van Scotland Yard stonden op het perron, toen Lord Lister in een coupé derde klasse, die hem naar Dover zou brengen, stapte.

Ook zij spotten met den Russischen Jood in zijn lange kaftan.

Raffles zei Brand vaarwel en toen hij de opmerkingen der detectives hoorde, zei hij:

„Die menschen hebben zeker niets beters te doen dan gekheid maken.

„Daar staan zij om John Raffles te vangen en zien het bosch niet door de boomen.

„En die noemen zich detective! Het is meer dan prachtig!

„Wel, Charly, binnen een paar dagen krijg je bericht van mij.

„Denk eraan, morgen als agent John Smith den heer Felix Meyer-Wolf op te bellen en ernaar te informeren, of hij reeds is vertrokken.

„Dat moet je ook den volgenden dag doen en zoodra je bericht hebt, dat hij is vertrokken, moet je mij telegrafeeren onder het adres Harry Weber, hoofdtelegraafkantoor Florence: Vertrokken.”

De beide vrienden wisselden nog een laatsen handdruk, daarop zette de trein zich in

beweging, waarin Raffles zat, die met een bruinen, tegen den draad opgestreken, verbogen en ouderwetschen hoogen hoed uit het venster tot afscheid zwaaide.

Toen Brand het perron verliet, schreeuwde een courantenjongen hem in de ooren:

„Nieuwste sensatiebericht! Een brief van den Grooten Onbekende!”

Brand kocht een courant en las daarin het hem gedicteerde artikel.

Te zelfder tijd las ook inspecteur Baxter het courantenartikel en vroeg aan Marholm:

„Wat denk jij hiervan?”

Deze las het artikel en antwoordde:

„Het zal de waarheid zijn. Ik heb tot dusverre nog nooit een leugen van Raffles gehoord.”

„Maak u gereed”, zei de inspecteur toen op ontevreden toon, „en verzoek Meyer-Wolf bij mij te komen.”

Toen Marholm op het kantoor van den effectenman kwam, had zich daar een aantal opgewonden cliënten verzameld, welke dringend het geld verlangden.

Meyer-Wolf stond zelf aan de kas, zwaaide met zijn armen door de lucht en schreeuwde:

„Het is een leugen, wat Raffles schrijft. Hij wil zichzelf dekken en mij totaal ruïneeren.”

Politieagenten moesten op bevel van Marholm de menschen naar buiten jagen en de deur werd gesloten.

In weinig woorden deelde Marholm mee, dat Meyer hem naar Scotland Yard moest volgen.

Om geen opzien te verwekken, verlieten zij het gebouw door een achterdeur en bevonden zich een half uur later bij hoofd-inspecteur Baxter.

„Wat hebt gij op dit artikel te antwoorden?” vroeg de politie beambte aan den bedrieger.

Deze hief bezwerend zijn handen op en riep uit:

„Mijn arm moge verlammen in mijn graf, als ik u onwaarheid vertel. Alles, wat in dat artikel staat, is gelogen, er is geen woord waarheid bij. Aan de galg moest hij, die hond, die schurk, die dief van een Raffles!”

De beambte kwam, na nog eenige verdere vragen gedaan te hebben, tot de overtuiging, dat hij feitelijk, hoewel Raffles waarschijnlijk waarheid schreef, geen enkel bewijs had tegen den man en hij liet hem dus gaan.

„Jammer”, mompelde hij, „die man moest eigenlijk noodig een paar jaar achter de tralies!”

„Ook mijn arm moge in het graf verlammen, als hij niet een doortrapte schurk is”, voegde Marholm eraan toe.

„Volgens de wet kunnen wij hem niets bewijzen”, antwoordde de hoofd-inspecteur van politie schouderophalend, „maar laat ons het verdere verloop der zaak maar afwachten.

Raffles zal het hier zeker niet bij laten. Wij kennen hem immers."

Marholm lachte en antwoordde:
„Dat geloof ik ook."

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:
Mary Pickford, Lillian Gish en Constance Talmadge.
Thans: Mary Miles Minter.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De rollen worden omgedraaid.

Felix Meyer-Wolf was zeer tevreden over zichzelf en over zijn zaken, toen hij twee dagen na de inbraak de Engelsche Bank verliet met een credietbrief van een half miljoen pond sterling, betaalbaar aan zich zelf op de Italiaansche Bank te Triënt.

De zaak, welke hij van plan was met den graaf, een der grootste wijnbergbezitters, af te sluiten, maakte het noodig, dat hij over zulk een groot bedrag kon beschikken.

Met een voldaan lachje nam de financier plaats in den trein, die hem naar de boot zou brengen.

Hij had niet gelet op Brand, die hem sinds het vertrek van Raffles in het oog hield en die had gehoord, wat hij op de Bank had verhandeld en naast hem aan het loket had gestaan, toen hij een kaartje nam, om naar Triënt te gaan.

Nauwelijks was de bankier vertrokken, of Brand verzond het volgende telegram:

Harry Weber,
hoofdtelegraafkantoor,
Flocence.

Vertrokken. Credietbrief Italiaansche Bank Triënt half miljoen pond. Groeten.
CHARLY."

Het eerste, wat Felix Meyer-Wolf te Triënt deed, was, naar de Bank te gaan om zijn geld op te nemen.

Hij vertrouwde geen enkele financieele instelling.

Hij koesterde wantrouwen tegen iedereen, behalve tegen zichzelf.

Het was tegen tien uur in den morgen, en er was in het gebouw van de Bank bij de kas tamelijk veel publiek.

Meyer-Wolf had geen haast.

Hij gaf zijn papieren af, ging zitten en begon een courant te lezen.

Op eenigen afstand van hem deed een heer hetzelfde.

De financier merkte op, dat de vreemdeling hem af en toe aankeek.

„Het zal waarschijnlijk een detective van de Bank zijn", dacht Meyer-Wolf.

Eindelijk stond hij op, en daar bijna alle klanten geholpen waren, begaf hij zich naar den kassier, om zijn legitimatiebewijs af te geven.

De courantenlezer hoorde, dat de kassier zei:

„Wenscht gij het geheele bedrag op te nemen?"

„Ja", antwoordde de heer Felix Meyer-Wolf.

„Dat zou ik u niet aanraden." klonk het bescheid. „Gij kunt uw betalingen ook doen in chèques op onze Bank."

„Ik ben gewend, groote sommen bij mij te dragen," zei Meyer-Wolf. „Betaal mij alstublieft het bedrag uit in banknoten van duizend lire."

Het waren twee lijvige pakken banknoten, die de financier in zijn leeren actetasch, die hij had meegebracht, wegsloot, nadat hij ze eerst nauwkeurig had nageteld.

Toen hij de Bank verliet, voelde hij weer de oogen van den naar zijn meening vermoedelijken detective op zich rusten.

De financier begaf zich nu naar het station om te informeren, wanneer de eerstvolgende trein naar Ala vertrok.

Daar zou hij den eigenaar der wijnbergen, den Italiaanschen graaf, ontmoeten.

Hij vernam, dat hij nog vier uur moest wachten en overlegde bij zichzelf, wat hij in dien tijd zou doen.

De woorden van den kassier hadden hem wel een weinig zenuwachtig gemaakt.

Hij zag opeens in elken Italiaan, die dichtbij hem stond, een dief, die op zijn geld loerde.

„Misschien was het toch beter," zoo dacht hij, „een schikking te treffen met de Bank, het geld te deponeren en een chèqueboek te vragen."

Maar hij vertrouwde de Bank niet. Vooral Italiaansche Banken waren hem niet veilig genoeg.

Het zou dus toch maar het beste zijn, om het geld in de tasch bij zich te houden. Niemand wist immers, dat hij zulk een groot bedrag bij zich had.

Hij verliet het station en wandelde langzaam naar de stad.

Het was zeer warm en daar Mr. Wolf een barbierswinkel voorbijkwam, besloot hij, omdat zijn haar en baard een schaar dringend noodig hadden, ze te laten knippen. Dan besteedde hij zijn tijd nuttig.

De Italiaansche barbiers, bovendien, waren goedkooper dan de Londensche. Dat was dus weer een klein voordeeltje voor hem. Hij kende weliswaar niet genoeg Italiaansch om zich vloeiend te kunnen uitdrukken, maar hij veronderstelde, dat men hem toch zou begrijpen.

De barbier, die korten tijd geleden uit Napels naar Triënt was gekomen, verstond dat, wat de heer Felix Meyer-Wolf wenschte, echter in 't geheel niet.

De bankier moest het hem door allerlei gebaren duidelijk maken en, terwijl hij met twee vingers een knipbeweging maakte, wees hij naar zijn lange haren.

Een lachje gleed nu over het gelaat van den barbier, ten teeken, dat hij den vreemdeling had begrepen.

De heer Felix Meyer-Wolf nam dus plaats; de collega van den beroemden meester uit Sevilla nam kam en schaar, kamde met groote handigheid den baard uit en met nog grootere snelheid knipte hij in het lang neergolvende haar, zoodat tot grooten schrik van Felix Meyer-Wolf bijna de helft van den baard op den grond viel.

Met een kreet van verontwaardiging duwde hij den barbier achteruit.

Een stroom van scheldwoorden eenerzijds en een vloed van Italiaansche verontschuldigingen anderzijds volgde.

Mr. Wolf zag er afschuwelijk uit.

De haarkunstenaar maakte hem duidelijk, dat hij met zulk een baard zich niet op straat kon vertoonen en mr. Wolf zag in, dat de barbier volkomen gelijk had.

Er bleef hem niets anders over dan zich verder toe te vertrouwen aan den haarartist.

Met een klein puntbaardje verliet de bankier eindelijk den barbier, waardoor zijn gelaat een groote verandering had ondergaan.

Op straat liep hij bijna tegen een heer aan, in wien hij dadelijk den vermeenden detective herkende.

Deze zette een verbaasd gezicht en toen hij verder ging, vloog een eigenaardig glimlachje over zijn gelaat.

Toen de bankier over het groote stationsplein naar een hotel liep om daar te gaan dineeren, woei er een koude wind, die van de

bergen kwam en plotseling voelde hij hevige kiespijn.

Daarom besloot hij naar de naastbijzijnde apotheek te gaan om wat chloroform te halen.

De apotheker vertelde hem, dat hij dit middel niet zonder een doktersrecept mocht verkoopen, en hij gaf hem het adres van een dokter, die dichtbij woonde.

Nadat de bankier den dokter had uitgelegd, wat hij wenschte, schreef deze hem het geneesmiddel voor.

Meyer-Wolf ergerde zich over den onbeschaaften prijs, dien de dokter vroeg, maar de kies hinderde hem toch nog meer dan het geld, dat hij uit moest geven, om van de pijn af te komen.

In de apotheek kreeg hij het geneesmiddel en hij stak het fleschje met een pakje watten in zijn zak.

Nu begaf hij zich naar de restauratie van het hotel om te dineeren.

Toen hij daar een kellner die Duitsch en Engelsch sprak, een maaltijd had besteld, overeenkomende met zijn zuinigheid, nam hij een courant op en wel een Fransche, welke in Italië voor de vreemdelingen verschijnt.

Het eerste wat hem opviel, was een vet gedrukt artikel.

Nieuwe spoorwegdiefstallen! 50.000 kronen belooning.

Eindelijk iets gevonden. De politie is den misdadiger op het spoor.

Tusschen de stations Bozen en Triënt hadden, zooals onze lezers zich zullen herinneren, in de laatste nachten een tweetal beroovingen plaats van reizigers der eerste klasse.

Het is den onbekenden misdadiger gelukt, zich, door verdooving zijner medereizigers, hun bezittingen toe te eigenen.

Gisterennacht werd wederom een Duitscher geplunderd.

Het gelukte hem zich te verdedigen en door zijn hulpkreten de aandacht te trekken.

Hoewel de trein in volle vaart was, waagde de misdadiger het, vlak bij Triënt uit de coupé te springen, nadat de berooving plaats vond. Daarna is hij verdwenen.

De misdadiger wordt beschreven als een man van omstreeks veertig jaar met bruinen puntbaard, grijze oogen en met pokdalig gelaat.

Naar zijn spraak te oordeelen, moet hij een Rus zijn.

Men mag veronderstellen, dat de dief zich te Triënt bevindt. Alle reizigers worden er op attent gemaakt, zich in acht te nemen voor een persoon als boven omschreven.

De Oostenrijksche Regeering looft een belooning van duizend kronen uit voor de gevangenneming van den misdadiger.

Mr. Wolf had onder het lezen van het artikel kippevel gekregen.

Hij dacht aan zijn actentasch met het halve millioen, die naast hem op een stoel stond.

Daarop kwam hem de vreemdeling voor den geest, dien hij op de Bank had gezien en die hem op zoo opvallende wijze achtervolgde.

Misschien was hij de misdadiger, die hem reeds in het oog hield.

Maar hij bedacht, dat deze man immers geen bruinen baard had, doch glad geschoren was.

Hij maakte volkomen den indruk van een Engelschman of Amerikaan, niet dien van een Rus.

De kellner, die hem op dit oogenblik de soep bracht, wierp een doordringenden blik op hem en zei:

„Gij ziet zeer bleek, mijnheer, zijt gij niet wel?”

„Ik ben geschrokken van een courantenbericht,” luide het antwoord.

„Zoo,” antwoordde de kellner, „zeker dat wat handelt over de spoorwegdieven?”

„Ja!” knikte Mr. Wolf. „Meent gij, dat men hem, met behulp van dit signalement, eindelijk zal vangen?”

De kellner lachte spottend en zei:

„Dat signalement zou op meerdere personen toepasselijk kunnen zijn. Bijvoorbeeld — mijnheer moet er niet boos om worden — maar mijnheer is pokdalig, uw gelaat is omgeven door een bruinen puntbaard, gij hebt grijze oogen en spreekt Fransch en Duitsch met een Russischen tongval. En mijnheer is toch zeker de spoorwegdief niet?”

De kellner glimlachte.

„Groote hemel!” riep Wolf uit, „waaraan denkt gij, man, zie ik er uit als een spoorwegdief?”

„Ik bedoelde ook alleen wegens de beschrijving van het uiterlijk,” verdedigde de kellner zich.

„Wat beteekent dat!” hernam Wolf. „Er zullen wel veel eerlijke menschen zijn, die daarop gelijken.”

„Ongetwijfeld,” antwoordde de kellner, „en daartoe behoort mijnheer ook!”

Dit antwoord bracht den financier weer een weinig in zijn humeur en hij begon aan zijn maaltijd, die onderwijl was opgediend.

De kellner verwijderde zich, ging naar het buffet, nam daar eveneens een dagblad op en scheen het artikel in kwestie nog eens over te lezen. Daarbij wierp hij nu en dan steelsgewijze nog eens een blik op den vreemdeling. Het was alsof hij het signalement van den treinroover nog eens met den gast vergeleek.

Toen de kellner uitgelezen was, begaf hij

zich naar een paar collega's, die een ander gedeelte van het restaurant bedienden en begon druk met hen te praten.

Terwijl Wolf het diner gebruikte, merkte hij niet op, dat de kellner en diens collega's hem vol wantrouwen stonden op te nemen.

Zij waren het er blijkbaar niet over eens, of de gast toch niet werkelijk de spoorwegdief was.

Iedereen wou natuurlijk graag vijftig duizend kronen verdienen.

De financier betaalde na eenigen tijd het diner en begaf zich naar het station.

De trein zou eerst over een half uur vertrekken en daarom wandelde hij, een sigaret rookend, op het perron heen en weer.

Hij had een kaartje eerste klasse genomen om met zoo weinig mogelijk reizigers samen te zijn.

Hij wilde ook probeeren met behulp van een fooi aan den conducteur een coupé alleen te krijgen.

Eindelijk stoomde de trein het station binnen, een haastig uitstappen en dringen van reizigers volgde en de bankier snelde naar een coupé eerste klasse, opende de deur en zag, dat er niemand in was.

Het deed hem genoeg, dat hij zijn fooi kon sparen, want hij was blijkbaar de eenige eerste klasse-reiziger.

Dicht bij zijn coupé stond de stations-chef en op het oogenblik waarin deze beambte het sein tot vertrek gaf, snelde nog een man het perron over en naar de coupé toe, waarin mr. Wolf zat.

Gedienstig opende de chef de deur van den reeds in beweging zijnden trein en liet den vreemdeling instappen.

Een vreeselijke angst maakte zich nu meester van den heer Meyer-Wolf.

Opnieuw voelde hij, dat hij kippevel kreeg, want de vreemde reiziger, die juist was ingestapt, was de vermeende detective, dien hij in het gebouw van de Bank had ontmoet.

Zonder zich om hem te bekommeren, zette de vreemdeling zijn reistasch in het bagagenet, ging op zijn gemak tegenover den heer Felix Meyer-Wolf zitten, stak een sigaret aan en haalde zijn courant te voorschijn.

De bankier was niet zeer dapper, integendeel.

Hij was een ware lafaard. Overal zag hij vijanden, roovers en dieven, en het geld, dat hij bij zich droeg, zag hij steeds door misdadigers bedreigd.

Wantrouwend keek hij naar den vreemdeling en in zijn fantasie werd deze de algemeen gezochte spoorwegdief.

Wel had de man geen pokdalig gelaat, maar de reiziger, die den roover had beschreven, kon zich wel vergist hebben.

Daarenboven had de vreemdeling ook geen bruin puntbaardje, maar dat kon hij — en de

heer Felix Meyer-Wolf dacht aan zijn eigen baard — wel hebben laten afscheren.

Steeds zekerder was de bankier er van overtuigd, dat de vreemdeling en de zoozeer gevreesde spoorwegdief een en dezelfde persoon waren.

Langzaam zochten zijn oogen naar de noodlijn.

Die bevond zich aan den buitenkant van het venster en dat moest eerst worden geopend om er bij te kunnen.

Het begon reeds donker te worden en de lichten in den waggon gloeiden aan.

De vreemdeling stond op en met een blik op den financier zei hij:

„U vindt het zeker wel goed, dat ik aan mijn kant het schermpje voor de lamp neerlaat. Het licht hindert mij aan mijn oogen.”

Felix Meyer-Wolf dwong zichzelf om vriendelijk te glimlachen en dacht:

„Hij wil het donker maken om mij daarna te vermoorden.”

De vreemdeling trok het schermpje half neer en nam daarna weer zijn plaats tusschen de kussens in.

„Het is vandaag kouder dan anders,” zoo begon hij een gesprek.

Felix Meyer-Wolf knikte zonder te antwoorden.

Hij herinnerde zich, in de couranten gelezen te hebben, dat de spoorwegdieven gewoonlijk een gesprek aanknoopten met hun slachtoffers, om hun een gevoel van veiligheid te geven.

De financier mompelde daarom iets, wat de vreemdeling niet kon verstaan.

„Zijt gij een Rus?” vroeg de vreemdeling.

Nu moest Wolf wel antwoorden.

„Ik ben een Londenaar,” bromde hij.

En de gedachte kwam bij hem op, dat het hem misschien zou gelukken om door sluwheid den vreemdeling, wanneer deze werkelijk de spoorwegdief was, op een dwaalspoor te brengen.

Hij wilde hem tot de overtuiging brengen, dat hij een arme man was, die niets bezat.

Hij vervolgde daarom:

„Ik ben reiziger van een lakenfabriek te Londen en bereis Italië om orders op te nemen voor mijn firma. Ik ben nu weer op weg naar huis.

„Ik heb slechte zaken gedaan. Ik geloof niet, dat ik zooveel heb verdiend, als mijn reis kost.

Uit mijn zak heb ik er nog eenige spaarduitjes bij moeten leggen en keer nu platzak naar huis terug.”

De vreemdeling lachte.

Het was een lach, die den bankier niet beviel. Hij wist niet of de bedoeling ironisch was of niet.

Waarom lacht die man? zoo dacht de bankier en geërgerd zei hij:

„Reist gij misschien ook in stoffen, dat gij u zoo amuseert over het feit, dat ik niets heb verdiend?”

„Juist,” antwoordde de vreemdeling, „ik reis in stropdassen en af en toe handel ik in wissels. Dat is een uitstekende combinatie. Er is eigenlijk geen onderscheid in die twee artikelen, zij gelijken precies op elkaar.”

„Hoe bedoelt gij dat?” vroeg Meyer-Wolf. „Wat hebben stropdassen met wissels te maken?”

Opnieuw lachte de vreemdeling.

„Wissels hangt men den menschen aan den hals en aan een strop hangt men de schurken op. Wissels worden over dwars geschreven en een stropdas draagt men over dwars.”

„Een zeer gezochte vergelijking, mijnheer!” meende Wolf te moeten zeggen. „Wat gij vertelt, is lang niet juist.”

„Niet zoo onjuist als dat, wat gij vertelt,” antwoordde de vreemdeling, „want als gij zegt, dat gij platzak naar Londen reist, dan zou ik wel eens willen weten, van wien al het geld is, dat gij op de Bank uitbetaald kreeg.”

Wolf hief zijn handen in de hoogte en riep uit:

„Wie was op de Bank? Wien hebt gij op de Bank gezien? Hebt gij mij op de Bank gezien?”

„Maar natuurlijk!” lachte de vreemdeling, „mijn geheugen is uitstekend. Ik heb gezien, dat gij heden een credietbrief van de Engelse Bank ter betaling hebt aangeboden.”

Felix Meyer-Wolf werd steeds zenuwachtiger.

Nu viel er niet meer aan te twijfelen, de vreemdeling had hem herkend en doorzag zijn bedoelingen.

Wie kon zich anders voor zijn geld interesseeren dan de spoorwegdief?

Goede Hemel! Hoe zou deze geschiedenis afloopen!

De vreemdeling stak een nieuwe sigaret aan en zei, zijn overbuurman strak aanzierend.

„Ik weet absoluut niet, waarom gij mij een dergelijk leugenachtig verhaal opdischt. Hebt gij daarmee een bedoeling?”

De bankier sidderde.

„Ik heb zelf,” vervolgde de vreemdeling, zonder op de verwarring van zijn reisgenoot acht te slaan, „een groote som bij mij en reis daarom met u samen in dezelfde coupé.”

„Met mij? Waarom?” flapte Wolf er uit.

„Wel, heel eenvoudig,” antwoordde de vreemdeling, „gij hebt waarschijnlijk in de couranten gelezen, dat in de laatste weken hier nog al wat spoorwegdiefstallen zijn gepleegd. Daarom heb ik tot mij zelf gezegd, dat men veiliger reist in gezelschap van een man, die ook een groote som gelds bij zich heeft.”

Wolf zat op heete kolen. Als gehypnotiseerd keek hij den vreemdeling in de oogen.

„Ik herhaal u, mijnheer,” zoo hernam hij,

„dat gij u vergist. Het is waar, ik heb voor betalingen van mijn chef een som gelds van de Bank opgenomen. Maar slechts met die bedoeling om het geld uit naam van mijn chef aan Italiaansche leveranciers te betalen. Voor het overige heb ik geen centime bij mij."

Nu lachte de vreemdeling luidkeels en riep uit:

„U bent een grappenmaker. Ik geloof, dat u mij dat alles slechts vertelt, omdat u meent, dat ik de in de couranten beschreven spoorwegdief bent. Heb ik goed geraden?"

„Mijn handen mogen in het graf verlammen, als ik ooit aan zoo iets heb gedacht," bezwoer Wolf.

„Waarom vertelt gij mij dan zulke dwaze verhalen?" vroeg de vreemdeling. „Ik ken u nauwkeurig en weet wie gij zijt."

De bankier haalde zenuwachtig zijn wenkbrauwen op.

„Weet gij, wie ik ben?" vroeg hij.

„Ja," antwoordde de onbekende, „als gij uw eigen naam soms vergeten mocht zijn, dan wil ik u dien gaarne mededeelen."

De bankier durfde nauwelijks ademhalen.

„Gij zijt een Londensch beursman," vervolgde de vreemdeling, „en uw naam is Felix Meyer-Wolf."

„Barmhartige gerechtigheid!" stamelde de financier, vol schrik den onbekenden medereiziger aanstarend.

„Ik weet nog meer," vervolgde de vreemdeling. „Gij zijt eenige dagen geleden, zooals de couranten hebben vermeld, bestolen en wel door een zekeren Raffles, die meer dan een half millioen van u meenam, de gedeponeerde gelden, die het eigendom zijn van uw cliënten."

Ik weet niet, of gij hebt gelezen, dat in de couranten een antwoord van Raffles stond, waarin hij verklaarde, in uw brankast niets te hebben gevonden, geen enkelen penny."

De haren van Wolf rezen te berge.

De vreeselijke onbekende kwam hem voor als een monsterachtig wezen.

„Hebt gij de couranten gelezen?" herhaalde de vreemdeling.

„Neen," antwoordde Wolf, „ik weet in het geheel niet, wat gij bedoelt. Bij mij is niet ingebroken en ook van dat geld weet ik niets. Gij moet u in den persoon vergissen. Ik ben geen Londensch beursman."

Opnieuw gleed een vroolijk spotlachje over het gelaat van den vreemdeling en hoonend blies hij zijn overbuurman den rook zijner sigaret in het gelaat.

„Ik stel buitengewoon veel belang," zoo vervolgde de onbekende, „in alle soorten van misdaden."

„Zoo, zoo," mompelde de ander.

„Wat denkt gij van den spoorwegdief, die gedurende de laatste weken de treinen onveilig maakte? Misschien hebt gij in de couranten van hem gelezen?"

„Neen," loog Wolf steeds zenuwachtiger wordend, „ik stel geen belang in dergelijke dingen. Ik lees nooit kranten!"

„Dat verbaast mij," zei de vreemdeling. „Als men veel reist, moet men toch belang stellen in zulke geschiedenissen, men moet toch ook lectuur hebben!"

„Ja, ja, gij hebt groot gelijk — —" stamelde Wolf.

„Voelt gij u niet wel?" vroeg zijn reisgeenoot.

„Jawel, dank u," antwoordde hij, „maar het is hier zoo vreeselijk warm in de coupé. Misschien kunnen wij het raampje een eindje open zetten."

„Ik zal dat aan den anderen kant openen," zei de onbekende, terwijl hij opstond. „Van dien kant komt de wind."

Het was het raampje, waarbij zich de noodrem niet bevond.

Wolf zei tot zichzelf, dat de vreemdeling dat met opzet had gedaan.

„Misschien wilt gij een beetje cognac van mij gebruiken?" vroeg deze op vriendschappelijke toon.

„Hij wil mij vergiftigen," dacht de financier, „de hemel sta mij bij."

„Dank u," zei hij luide, „ik heb last van kiespijn."

„Dan begrijp ik niet," antwoordde de vreemde reiziger, „waarom gij het venster laat openen. De koude luchtstroom zal uw pijn erger maken. Maar ik heb wel wat chloroform bij mij, misschien kan ik u daarmee van dienst zijn? Dat helpt mij altijd goed!"

Opnieuw kreeg Wolf kippevel.

Nu was het hem duidelijk, dat de vreemdeling hem eerst wilde verdooven en dan plunderen.

„Dank u," stamelde hij, „ik heb zelf chloroform bij mij. Kijk maar hier."

Hij haalde een klein pakje uit zijn vestzak en maakte het open.

Een zoetachtige lucht vervulde de coupé.

Hij deed een paar druppels op een propje watten en stak dit in zijn holle kies.

De vreemdeling stond dicht bij hem en vroeg:

„Zal ik u helpen?"

Het koude angstzweet stond op het voorhoofd van den heer Felix Meyer-Wolf.

Hij was stellig van meening, dat de volgende minuten over zijn leven zouden beslissen.

Met zijn laatste restje wilskracht trachtte hij op te staan en aan de noodrem te trekken.

Hij maakte een beweging naar het venster, zoodat de vreemdeling verbaasd vroeg:

„Wat wilt gij eigenlijk? Wat mankeert u?"

De financier raapte al zijn moed bijeen en antwoordde:

„Ik ken u, ik weet, dat gij de spoorwegdief zijt!"

De onbekende begon te lachen, maar daar

Meyer-Wolf ernstig bleef, trok de lach op zijn gezicht weg en hij zei:

„Ik geloof, dat gij krankzinnig zijt. Ga daar van dat raampje weg, anders maakt gij ongelukken!”

Meyer-Wolf meende daarin een aanduiding te zien, dat zijn medereiziger hem wilde belletten aan de noodrem te trekken en hij besloot hem op de proef te stellen.

„Nee, mijnheer, ik ben niet krankzinnig, ik weet heel goed wat ik zeg. Ik zeg dat jij de spoorwegdief bent en laat me nu bij de noodrem, anders zult ge met m'n vuisten kennis maken.”

„Ik denk er niet aan,” zei de vreemdeling, maar het volgende oogenblik deinsde hij zijns ondanks achteruit. Hij keek in de loop van twee revolvers, die Meyer-Wolf uit zijn zak had getrokken.

Als deze echter gedacht had zijn medereiziger daarmee te intimideeren, had hij het mis. Plotseling voelde hij zijn polsen omklemd als in een ijzeren schroef en werd hij met geweld op de zitbanken geduwd.

„Als er aan de noodrem moet getrokken worden, dan zal ik dat doen, waarde heer,” voegde de onbekende hem toe. „Gij zijt een gevaarlijke gek. Ik zie anders niet in, dat ge mij voor den spoorwegdief hebt kunnen aanzien, terwijl het feit, dat ge met twee revolvers in uw zakken rondloopt, voor mij een duidelijk bewijs is, dat gij een verdacht persoon zijt. Niet gij, maar ik zal aan de noodrem trekken.”

De vreemdeling scheen over reuze krachten te beschikken, want hij ontwong zijn medereiziger de revolvers, stak ze in zijn zak, hield vervolgens met één hand de beide handen van Meyer-Wolf vast en trok aan de noodrem.

Terwijl hij dat deed, trachtte Meyer-Wolf zich te bevrijden. Hij rukte zich los en wilde zich op den vreemdeling werpen, maar deze was hem wederom te vlug af en hij voelde diens armen om zijn middel. Zoo werd hij een paar voet van den grond getild.

Op hetzelfde oogenblik weerklonk een luid geknars van de remmende wielen op de rails. De noodrem had gewerkt en de trein bleef met een vervaarlijken schok stil staan.

De vreemdeling met Meyer-Wolf in zijn armen, verloor hierdoor zijn evenwicht en viel bovenop zijn tegenstander, die met zijn hoofd op den vloer van de coupé telande kwam, zoodat hij sterretjes zag. Toen hij daarenboven plotseling het gewicht van zijn aanvaller op zijn lichaam kreeg, snakte hij naar adem: hij dacht te zullen sterven, sloot de oogen en viel van angst en schrik en benauwdheid flauw.

De deur werd opengetrokken, de conducteurs kwamen aangeseld en vroegen:

„Wat is er gebeurd?”

Op den vloer der coupé lag de bewusteloze

Felix Meyer-Wolf, de vreemdeling stond er naast en zei:

„Die man wilde mij overvallen. Hij heeft twee Browning-revolvers en chloroform bij zich en is naar mijn meening de spoorwegdief, die door de politie wordt gezocht.”

Als een bende jachthonden sleepten de beambten den bewusteloze niet zeer zachtzinnig uit de coupé.

Zij hielden een lamp bij het gelaat van den man, zagen, dat hij pokdalig was en een bruinen puntbaard droeg.

„Het is de spoorwegdief!” riepen zij en toen Wolf vijf minuten later tot bewustzijn kwam, was hij in een aparte coupé opgesloten en flink gebonden met stevige touwen, terwijl de trein zich weer in beweging had gezet.

Tegenover hem zat een Italiaansche spoorwegbeambte met een revolver in de hand; de man spuwde op den grond en riep uit:

„Roover, misdadiger, dief! Je zegt geen woord, of ik leg je voor goed het zwijgen op.”

Tevergeefs rukte de bankier aan de touwen om zijn polsen, maar zij waren solide en de beambte lachte hoonend.

Reeds aan het volgende station moest Wolf uitstappen en, onder geleide van Oostenrijksche ambtenaren, werd hij naar de gevangenis gebracht.

Ondanks zijn tegenstribbelen ontnam men hem zijn horloge, zijn ring, zijn beurs en nog eenige andere zaken, deed hem handboeien aan en sloot hen op in een donkere cel.

Den volgenden ochtend werd hij bij den rechter van instructie gebracht, die hem nieuwsgierig en vol belangstelling opnam.

De rechter was een jonge man, van hoogstens dertig jaren.

Vlak bij de deur stonden twee Oostenrijksche gendarmen en keken met grimmige blikken naar den vermeenden spoorwegdief.

De bankier was door alles, wat er met hem gebeurde, zóódanig van streek, dat hij nauwelijks wist hoe zich te gedragen. Het was hem alsof hij droomde.

De rechter van instructie las hem een lang strafregister voor van alle misdaden, die hij bedreven zou hebben, en drong er in aansluiting hierop bij hem aan, de waarheid te spreken, en zijn waren naam te noemen.

„Ik heet Felix Meyer-Wolf,” schreeuwde hij opgewonden tegen den rechter van instructie, „ik heb in mijn heele leven nog geen spoorwegdiefstal gepleegd.”

„Schreeuw niet zoo,” zei de rechter van instructie, ik ben niet doof en anders laat ik u wegbrengen, en zoo lang in uw cel opsluiten, totdat gij wat gekalmeerd zijt.

Hoe kunt ge bewijzen, dat gij Felix Meyer-Wolf heet?”

„Op welke wijze?” vroeg de gevangene, „wel, door mijn portefeuille, waarin zich mijn papieren bevinden.”

De rechter van instructie opende het pakje, waarin de voorwerpen zaten, die den gevangene waren afgenomen.

Hij haalde er een groene portefeuille uit, waaruit hij eenige papieren nam.

Met buitengewone belangstelling begon hij den inhoud door te lezen.

Hij bemerkte niet, dat het gelaat van den gevangene vaalbleek was geworden.

Dat was niet zijn portefeuille, zooals hij tot zijn schrik bemerkte.

De zijne was van rood leer, deze echter was groen.

Tevergeefs brak hij zich het hoofd, hoe hij aan deze was gekomen.

„Zeer interessante dingen, die ik hier ontdek,” mompelde de rechter van instructie, „gij hebt inderdaad alle reden mij uw waren naam te verzwijgen.”

„Die portefeuille behoort mij niet!” riep Wolf uit. „Dat is mijn eigendom niet!”

De rechter van instructie lachte ironisch en zei:

„Die bewering heb ik van u verwacht. Doch het baat u niet, mijn vriend. De beambten hebben u dat ding persoonlijk afgenomen en zijn bereid dit onder eede te verklaren.”

„Zij behoort mij niet!” riep de gevangene uit. „Men heeft ze mij in den zak gestopt, nadat men mij de mijne heeft ontrold.”

„Zwijg,” sprak de rechter van instructie streng, „en beledig geen beambten.

„Wilt ge wellicht beweren, dat deze u uit de grap uw portefeuille hebben ontrold en een andere er voor in de plaats hebben gestoken? Een gemeene uitvlucht. Zal ik u eens zeggen, wie gij zijt?”

„Ik wensch den Engelschen consul te spreken!” viel Wolf hem in de rede.

„Daar spreken we later over,” hernam de rechter. „Naar uw spraak te oordeelen, zijt gij geen Engelschman, doch een Rus.”

„Ik ben Engelschman,” zei Wolf op beslist toon, „twee jaar geleden uit Rusland naar Londen gekomen.”

„En sedert maakt ge de wereld als een tweede Raffles onveilig, niet waar?” viel de rechter hem in de rede.

Felix Meyer-Wolf sprong twee schreden achteruit.

Buiten zichzelf riep hij:

„Wat? God moge mij straffen als ik iets met dien grooten gauwdief, dien Raffles te maken heb. Bestolen heeft hij me, drie weken geleden, bestolen, meneer de rechter van instructie! Een half millioen heeft hij me ontgenomen en toen was hij verdwenen.”

Het gelaat van den rechter werd nu rood van toorn en zei:

„Houd nu op met comedie spelen! Mij maakt gij niets wijs. Ik ben geen Engelsche rechter, ik bezit niet de gemoedelijkheid van mijne collega's aan de overzijde van het Ka-

naal, aan wie gij uwe onbenullige verhalen kunt opdisschen.”

„Gij vergist u, meneer de rechter,” brulde de bankier vol wanhoop. „God moge mij straffen, wanneer gij u niet vergist. Ik ben een eerlijk, Engelsch beursman.”

„Zwijg!” riep de rechter. „Ik zal u confronteren!”

De rechter schelde, en uit de wachtkamer trad de vreemdeling binnen, die met Wolf in de coupé had gezeten.

Met open mond staarde de bankier den onbekende aan.

De rechter boog en verzocht hem op een stoel plaats te nemen.

„Hoe is uw naam?” vroeg de man van de wet.

De vreemdeling haalde eenige papieren uit den zak en legde ze op de schrijftafel van den rechter.

„Mijn naam is Felix Meyer-Wolf. Hier zijn mijn identiteits-papieren, meneer de rechter,” antwoordde hij.

De gevangene dacht door den grond te zinken.

Zoo'n brutaliteit was hem nog nooit overkomen.

„Dat zijn *mijn* papieren, meneer de rechter,” schreeuwde hij luid, „God moge mij straffen, hij heeft ze mij ontstolen.”

„Stil!” riep de rechter met donderende stem en keek den gevangene woedend aan.

Hij gaf den onbekende de papieren terug en zei:

„Vertel ons alstublieft nog eens het gebeurde.”

De onbekende, of zooals hij zich had voorgesteld, meneer Felix Meyer-Wolf, kuchte en begon:

„Ik was in Triënt in een coupé eerste klasse gestapt, daar ik een groote som gelds bij mij droeg. Het is anders niet mijn gewoonte eerste klasse te reizen.

„In de coupé zat deze heer. Daar ik een lange reis achter den rug had, en mij hier tijdelijk voor zaken met den graaf Travesti in Ala ophield, was ik zeer vermoeid en viel in slaap.

„Doch ik sliep toch niet zóó vast, om niet te bemerken, dat er plotseling een zoete, bedwelmende geur in mijn neus drong.

„Ik sprong overeind, gaf den man die voor mij stond een duw, trok instinctmatig aan de noodrem en wierp hem op den grond.”

„Heel goed!” riep de rechter van instructie uit.

Tegelijkertijd haalde hij uit het pakje een fleschje met chloroform en hield het den gevangene voor den neus.

„Is dit het fleschje chloroform, dat gij in uw bezit hadt?” vroeg hij.

Meyer-Wolf was zoodanig van streek, dat hij niet meer helder kon denken.

Hij meende zijn positie door een leugen te kunnen verbeteren en antwoordde:

„Ik ken dat fleschje niet!”

„Dat was zijn eerste leugen, maar het begin van zijn ongeluk.

Opnieuw schelde de rechter en liet een kleinen, dikken Italiaan binnenkomen in wien de gevangene direct den apotheker herkende, die hem de chloroform verkocht had.

„Signor Spraghetti”, vroeg de rechter van instructie hem, „kent gij dien man daar?”

De apotheker wierp een scherp blik op den gevangene en gaf ten antwoord:

„Jawel, Edelachtbare, die man kocht gisteren bij mij een fleschje chloroform, natuurlijk op voorschrift van den dokter.”

„Wilt gij nu nog ontkennen?” wierp de rechter van instructie den gevangene naar het hoofd.

Zoo wit als een doek zat deze op zijn stoel en antwoordde slechts met een zucht:

„Neen!”

„Gij geeft dus toe, dat dit fleschje met chloroform u toebehoort!” vroeg de rechter verder.

„Jawel”, antwoordde de gevangene. „Ik had kiespijn en daarom kocht ik dat.”

De rechter van instructie moest nu luid lachen, en alle aanwezigen deden mee.

„Dus gij hadt kiespijn?” hoonde hij. „Nu, uw kiespijn heeft een voor ons gelukkig gevolg gehad.

„Ik geloof, dat gij uw positie alleen kunt verbeteren door een volledige bekentenis af te leggen.”

Nog éénmaal verzamelde de bankier als zijn wilskracht en riep:

„Ik heb niets te bekennen. Ik ben Raffles niet! Gij zoudt evengoed Raffles kunnen zijn! Ik heb niemand beroofd. Ik ben een eerlijk man.

„Zend den Engelschen consul bij mij en ik zal alles ophelderen. Die man daar heeft mij beroofd. Neem hem gevangen en stop hem in plaats van mij in de cel.”

„Onbeschaamde brutaliteit”, donderde de rechter van instructie.

Daarop wenkte hij een der beambten en riep:

„Leid den gevangene weg en bewaak hem goed.”

In weer wil van zijn luid protest werd de bankier naar de gevangenis teruggebracht.

In den loop van den dag werden er opnieuw bezwarende beschuldigingen tegen hem ingebracht.

De kellner uit het restaurant kwam den rechter van instructie van het gesprek vertellen, dat de gevangene tijdens het diner met hem had gehouden, en met zijn zuidelijke levendigheid kleurde hij de dingen sterker dan noodig was en wel met de waarheid overeenkwam. Hij zei, dat de gevangene, toen hij het

artikel over zijne rooverijen in de couranten las, vreeselijk geschrokken was.

Daarop kwam de barbier en vertelde, dat de gevangene zich bij hem den baard had laten kort knippen.

Eveneens werden twee spoorwegbeambten opgeroepen, die dienst hadden gehad op den bewusten trein.

Zij meenden stellig in den gevangene den gezochte te herkennen.

Steeds meer werd het net om Meyer-Wolf dichtgehaald.

Deze raasde en vloekte als een krankzinnige in zijn cel.

Zoodra hij voor den rechter van instructie werd gebracht, overlaadde hij dien met allerlei verwenschingen, of wel hij smeekte kermend om medelijden.

Slechts één ding was er, dat hem nu en dan kalmeerde.

Hij had weliswaar zijn geld verloren, — zoo bedacht hij, — doch de treindief had hem tenminste niet van het leven kunnen berooven.

Tegelijkertijd verscheen in de courant het eene artikel na het andere, volgens hetwelk Raffles, de langgezochte Raffles, in handen der politie was gevallen.

Bijna een week had het verhoor geduurd, alvorens de Engelsche consul den gevangene opzocht en met hem spreken kon.

„Ik bezweer u!” riep de gevangene uit, „red mij en telegrafeer aan den hoofd-inspecteur van politie Baxter te Londen, dat hij hierheen komt om mij te identificeeren.

„Ik ben Raffles niet, ik ben Felix Meyer-Wolf!”

Te zelfder tijd, dat dit gesprek plaats vond, werd te Londen de hoofd-inspecteur van politie Baxter per telefoon opgeroepen.

„Wie daar?” vroeg hij.

„Hier bankier Felix Meyer-Wolf”, antwoordde eene stem met Russisch accent, van het andere einde van den draad. „Ik wilde u alleen maar vragen, meneer de inspecteur van politie, of er al iets gebeurd is. Ik meen in de couranten te hebben gelezen, dat Raffles in Italië gevangen genomen is. Ik las zelfs, dat hij zich mijn naam had toegeëigend.”

„Onzin!” antwoordde de hoofdinspecteur van politie, „dat is ongetwijfeld een misverstand van de Questura daar. Ik heb het berichtje ook al gelezen. Raffles zal het in geen geval zijn, doch de een of andere misdadiger, die van de berichten over de door hem gepleegde inbraken partij heeft getrokken.”

„Jammer”, antwoordde de vermeende heer Felix Meyer-Wolf, „ik heb de hoop, mijn geld terug te krijgen, nog steeds niet opgegeven. Mocht er hier of daar wat gebeuren, deel het mij dan alstublieft mee.”

Een uur later ontving inspecteur Baxter het volgende telegram:

Hoofd-inspecteur van politie Baxter,
Londen.

Hier is iemand gevangen genomen, die verdacht wordt Raffles te zijn. Signalement:

Oogen: grijs.

Haar: bruin, kort geknipt.

Baard: bruin, puntig geknipt, kort.

De persoon geeft voor, de in Londen woonachtige bankier Felix Meyer-Wolf te zijn. Verzoeken nadere berichten.

Consul Power,
Triënt.

„Walgelijke grappenmakerij“, bromde de hoofd-inspecteur van politie.

Daarop snelde hij naar het telegraafkantoor in Scotland Yard, en twee uur later ontving consul Power het volgende telegram:

„Gevangene liegt. Heb zelf een uur geleden met bankier Felix Meyer-Wolf gesproken.

Volgens beschrijving is hij echter ook Raffles niet. Waarschijnlijk een misdadiger, die zich achter Raffles verbergen wil.

Hoofd-inspecteur van politie

Baxter,
Scotland Yard.”

De consul snelde direct met het telegram naar den rechter van instructie, en beiden lieten ze den gevangene voorbrengen.

„Houd nu eindelijk eens op met liegen“, zei de rechter van instructie tot den gevangene, „het helpt u toch niets, zoals ge ziet.

„Degene, voor wien gij u uitgeeft, bevindt zich alweer te Londen en heeft, zoals ge uit het telegram ziet, persoonlijk met den hoofd-inspecteur van politie Baxter gesproken.“

Dat was als een donderslag voor den gevangene. Hij begreep er niets van en voelde zich meer dood dan levend.

„Dan heb ik een dubbelganger“, riep hij uit, „of wel het telegram is vervalscht.“

Nu verloor ook de Engelsche consul zijn geduld.

„Die man schijnt een zeer gevaarlijk sujet te zijn“, sprak hij den rechter aan. „Ik had me ook bijna door hem laten bedriegen. Hij heeft niet verdiend, dat ik mij voor hem heb geïnteresseerd. De ondervinding, thans opgedaan, zal mij in het vervolg een waarschuwing zijn.“

„Ik zweer u nogmaals, meneer de consul!“ riep de gevangene uit, „dat ik Felix Meyer-Wolf uit Londen ben.“

„Ik heb gedurende mijn heele loopbaan nog niet zoo'n dikhuidig mensch leeren kennen als dien man“, bromde de rechter van instructie.

„Een heel gevaarlijk sujet“, stemde de consul toe.

Daarop werd de beschuldigde weer in verzekerde bewaring gesteld.

Te vergeefs pijnigde hij zijn hoofd, hoe hij zich zou verdedigen.

Hij vond werkelijk geen uitkomst.

Terneer geslagen zat hij in zijn cel, terwijl het gerechtshof het proces tegen hem voorberedde.

Op zijn verzoek kreeg hij verlof een verdediger te nemen.

Hij had in zijn portemonnaie een som van tweehonderd Lire gehad, en dat bedrag was voldoende om een Italiaansch advocaat te vinden, die zijn verdediging op zich wou nemen.

Signor Carosi stond in Triënt bekend als zeer bekwaam advocaat, die reeds dikwijls in de meest wanhopige processen zijn cliënt van het schavot had gered.

Hij stond onder zijn collega's als een slimme vos bekend.

Toen hij den bankier in zijn cel opzocht, hoorde hij eenige minuten de onschuld-beweringen van den gevangene aan, klopte hem daarna geruststellend op den schouder en zei:

„Hoor mij nu eens aan:

„Wat gij daar gezegd hebt is onzin. Dat redt u niet van de 12—15 jaar gevangenisstraf, die u wacht.

„Bedenk vóór alles, dat ik niet uw rechter, doch uw verdediger ben.

„Tegen mij behoeft ge niet te liegen. Dat kan ik veel beter en zal ik ook wel voor u doen.

„Maar mij hebt gij de waarheid te zeggen, anders kan ik niet tegenover den rechter voor u optreden.“

„Ik ben onschuldig, meneer de advocaat“, bezwoer de gevangene, „ik ben zoo onschuldig als een pasgeboren kind.“

De advocaat lachte en vroeg:

„Waarvoor hebt u dan een verdediger nodig? Ik kan u alleen verdedigen en uw vrij-spraak trachten te verkrijgen, wanneer ik inderdaad weet, dat gij de misdadiger zijt, voor wien men u houdt.

„Hoor nog eens goed toe:

„Al uw liegen helpt u niets. Gij krijgt zoo zeker, als ik hier voor u sta, uw 20 jaren, als het ons niet gelukt, de een of andere interessante geschiedenis te vinden, die de rechters mild stemt.

„Hebt gij niet de een of andere liefdesgeschiedenis, die u tot de spoorwegdiefstallen heeft gedreven? Wanneer gij er geen hebt, zal ik er een voor u verzinnen. Laat u vóór alles gezegd zijn:

„Geef gerust toe, zoals alles zich ook werkelijk heeft toegedragen en zeg berouwwol dat gij een gemeene gauwdief zijt, doch probeer het met verzachtende omstandigheden.

„Dan komt ge er veel goedkooper af, misschien met vijf à zes jaar.“

Het was Meyer-Wolf alsof hij een benauwde droom had. Hij kon niet gelooven, dat al

deze ellende werkelijkheid was. Daar zat hij in een vreemd land waar iedereen zich tegen hem gekeerd scheen te hebben. Hij had innig medelijden met zich zelf en dacht heelemaal niet meer aan de schurkenstreken, die hij vroeger had uitgehaald. Anders had hij dit wel als een gerechte straf voor een en ander kunnen houden.

Nu echter peinsde hij er over hoe alles moest afloopen. Als het waar was wat de advocaat hem gezegd had, dan kon het wel zijn, dat men hem een acht- of tiental jaren in de gevangenis opsloot. En wat dan? Dat hield hij niet uit. Als hij bekende zou het misschien verminderd worden tot vijf of zes jaar, had de advocaat gezegd. Dat was ook nog wel verschrikkelijk lang, maar misschien ging daar nog wel wat van af en kreeg hij na twee of drie jaar gratie. Ja, hij moest van twee kwaden het beste kiezen en hij beloofde alles te zullen doen, wat de advocaat wenschte.

Om zich uit zijn benarde positie te redden, zou hij in een moord hebben toegestemd.

Juist toen de advocaat weg wilde gaan, kreeg Meyer-Wolf een inval, en vroeg den rechtsgeleerde of het mogelijk was iemand als getuige te doen dagvaarden, die een getuigenis

kon afleggen, dat in het voordeel van den gevangene sprak.

De advocaat antwoordde bevestigend en toen verzocht Meyer-Wolf hem den kassier van de Italiaansche Bank te Triënt te doen dagvaarden daar deze hem het bedrag van zijn credietbrief had uitbetaald, bij welke gelegenheid hij zich had moeten legitimeeren en hij hem dus naar alle waarschijnlijkheid wel zou herkennen.

Signor Carosi beloofde hem dit te zullen doen en werkelijk werd Meyer-Wolf in den namiddag van den volgenden dag nogmaals voor den rechter van instructie geleid waar een confrontatie zou plaats vinden met den kassier.

Maar het ongeluk bleef den Londenschen financier achtervolgen, want hij had er niet aan gedacht, dat hij na zijn bezoek aan de Bank, bij den kapper was geweest, die hem een groot gedeelte van haar en baard had afgeknipt, waardoor zijn gelaat een heel andere uitdrukking had gekregen, met het gevolg, dat de kassier hem dan ook volstrekt niet herkende.

Hierdoor ontzonk den gevangene de laatste hoop.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

Raffles komt te hulp.

Drie dagen vóór het einde van den termijn betreffende het vooronderzoek, ontving meneer Felix Meyer-Wolf in zijn cel bezoek van een Engelsch advocaat.

Het was dezen toegestaan, den gevangene te bezoeken, daar hij beweerde, iets te kunnen bijdragen tot opheldering van den toestand.

Verbaasd keek Felix Meyer-Wolf den hem geheel onbekende aan.

Een zwarte puntbaard bedekte het gelaat, en door den bril, dien de vreemde droeg, schitterden een paar scherpe oogen.

„Met wien heb ik de eer?” vroeg de bankier.

„Gij zult mij niet kennen”. gaf de vreemdeling ten antwoord. „Ik kom uit Londen en kan u misschien in uw situatie helpen”.

De stem van den advocaat kwam den gevangene bekend voor, doch tevergeefs beproefde hij hem onder zijn kennissen thuis te brengen.

„Gij bevindt u in een zeer moeilijke situa-

tie,” ging de bezoeker voort, „en een samenloop van allerlei omstandigheden wilde, dat ik mij voor u interesseer.

„Alles hangt hiervan af, of gij datgene doen wilt, wat ik van u verlang; zoo ja, dan zult gij beslist zeker door mij uit uw wanhopige positie worden bevrijd.”

Hetgeen deze Engelschman hem zei, klonk hem wel vreemd, maar toch ook zeer hoopvol in de ooren. Hij moest bekennen, dat zijn vrijheid hem boven alles lief was en daar hem thans de vrijheid werd beloofd, was hij reeds bij voorbaat gunstig jegens den vreemdeling gestemd.

„Zeg, wat gij van mij wenscht,” zei hij ten slotte en zenuwachtig keek de gevangene den hem onbekenden bezoeker aan.

De vreemdeling ging op zijn gemak op den in de cel aanwezigen stoel zitten, haalde een notitieboekje te voorschijn en begon:

„Kent gij een zekere Miss Hetty Brown?”

Alsof de aarde voor zijn voeten openbarstte, zoo schrok de gevangene op het hooren van dezen naam. Hetty Brown! Wat wist deze vreemdeling van dat meisje af? Het kon onmogelijk veel zijn en hij besloot brutaalweg te liegen, dat hij met haar in eenige connectie stond.

„Ik.... ik.... kan.... me niet herinneren....” begon hij te stamelen.

De vreemde bezoeker klapte zijn notitieboekje dicht, stond op en wandelde bedaard naar de deur van de cel.

„Dan is mijn taak hier afgedaan,” zei hij, „goedendag”....

Maar dat was voor Meyer-Wolf te sterk. Deze man, die hem zoeven nog de vrijheid had beloofd, wilde zoo maar weggaan; dat kon niet, dat mocht niet. Het eenige, dat er op zat, was alles te bekennen en hij zei:

„O, ja wel, neem me niet kwalijk, ik was het bijna vergeten. Jawel, ik ken die dame wel, weliswaar niet persoonlijk, maar ik ben met hare ouders in contact geweest.”

„Zakelijk?” vroeg de bezoeker kortaf.

„Zakelijk,” antwoordde Wolf, die begreep geen omhaal van woorden te behoeven gebruiken.

„Vertel mij daar eens van,” hernam de vreemdeling.

De gevangene schoof op zijn bank heen en weer, alsof hij zich onbehaaglijk begon te gevoelen.

„Ik leende den heer Brown twee jaar geleden de som van 5000 pond sterling,” zei hij eindelijk, „Als zekerheid daarvoor verpandde hij mij zijne bezitting.

„De weduwe betaalde de rente totdat zij eenige weken geleden overleed.”

Meyer-Wolf zweeg. Maar de bezoeker wilde nog meer weten.

„En toen?” vroeg hij.

Meneer Felix Meyer-Wolf had klaarblijkelijk geen lust om verder te spreken. Vergeefs zocht hij naar woorden.

Scherper klonk opnieuw de vraag:

„En toen?”

„Wel! — Ik — ik —” stamelde de gevangene, „liet toen mijn rechten gelden, die uit de overeenkomst, respectievelijk uit den schuldbrief voortvloeiden, en nam de bezitting daar geen rente meer betaald werd, tot delging van de schuld, tot mij.”

„Herinnert gij u misschien,” ging de vreemdeling voort, „dat de overledene voor haar dochter een brief naliet?”

Opnieuw werd het gelaat van den bankier vaalbleek. Die man wist alles!

Bezwerend hief hij zijn handen omhoog en zei:

„De hemel moge mij straffen als ik een brief gevonden heb.”

De vreemdeling stond nu wederom op, keek den gevangene verachtelijk aan en zei:

„Dan zult gij u over uw huidigen toestand wel niet behoeven te beklagen. De hemel strafte u reeds. Ik zou u geholpen hebben, wanneer ge mij de waarheid hadt verteld. Name-lijk: Ik kreeg van Raffles, die bij u ingebroken heeft, een brief, dien hij in uw schrijftafel vond.”

„Dat is niet waar!” schreeuwde Wolf.

„Toch wel, Mr. Wolf. Want, weet” — op dit moment nam de vreemdeling zijn bril en baard af — „ik ben Raffles zelf, die den brief gevonden heeft.”

De gevangene keek van schrik tot aan de kerkmuren achteruit.

Als een spook keek hij den Grooten Onbekende aan.

Toen wilde hij om hulp roepen. Doch Raffles, die dit voorzien had, zei met een waarschuwend stem:

„Zoodra ge er iemand, wie ook, bij roept, deel ik de misdaden, die gij begaan hebt, aan de overheid mee, en gij zult gedurende langen tijd den kerker niet verlaten. Denk daar wel om!”

Rustig deed Raffles den baard weer voor, zette den bril op en ging op de houten kruk zitten.

„Ik geef u nog eenige seconden tijd,” zei hij kalm.

Even daarna kwam de gevangene met knikkende knieën naar Raffles toe en fluisterde:

„Ik zal het u bekennen, ik — ik — heb den brief gestolen.”

„Alleen den brief?” vroeg Raffles.

Opnieuw volgde eene pauze van een paar seconden.

Daarop zei Meyer-Wolf met van opwinding trillende stem:

„Neen, niet alleen den brief, maar ook het andere, de diamanten, die gij gevonden hebt.”

„Allright”, antwoordde de Grooten Onbekende, „dat begint er op te lijken. Ik denk, dat we nog tot een goed resultaat zullen komen.

„Wanneer ge dit stuk onderteekent, zal ik u uit dezen kerker bevrijden. Doch let wel op, dat ge nauwkeurig zult moeten doen, wat daar in staat.”

„Dat wil ik, zeg slechts, wat het is!” zei Wolf.

Raffles nam het document uit zijn actentasch en gaf het aan den gevangene.

Deze las:

„Hierdoor beken ik schuldig te zijn aan diefstal van diamanten, die aan Miss Hetty Brown toebehooren. Tegelijkertijd verklaar ik, een half millioen pond sterling uit mijn deposito-kas te hebben verduisterd. Ik verplicht mij, de deposito's van mijn klanten door middel van Lord Edward Lister terug te geven, en eveneens de door woeker in mijn macht gekregen landeigenaren van hun verplichtingen te ontslaan, waar tegenover Lord

Lister zich verplicht, mij niet aan te geven en mij uit mijn gevangenschap te bevrijden."

Het koude zweet kwam den financier op het voorhoofd, toen hij het stuk had gelezen.

"Ik kan het niet ondertekenen, Mr. Raffles", zuchtte hij, "ik heb het halve millioen niet meer, een treindief heeft het me ontstolen."

Op het gelaat van den Grooten Onbekende kwam een glimlachje van inwendige pret.

"Ik zal u niet iets laten ondertekenen, waaraan ge niet kunt voldoen. Het halve millioen heb ik reeds," zei hij.

De gevangene stond verbluft en vroeg:

"Gij hebt het geld? Maar hoe komt gij daar dan aan?"

"Heel eenvoudig", lachte Raffles. "Gij beweerdet in Londen tegen den hoofd-inspecteur van politie Baxter, dat ik een half millioen pond sterling bij u had gestolen, ofschoon gij wist, dat het niet waar was, daar ge het geld niet hadt.

"Opdat ge den inspecteur van politie werkelijk de waarheid zoudt hebben verteld, was ik zoo vrij het halve millioen naderhand werkelijk van u af te nemen, toen ge het wel hadt."

Met open mond keek de financier Raffles aan.

Wat hij daar juist vernam, klonk hem als iets ongelooflijks in de ooren.

"Gij waart dus de treindief?" vroeg hij ten slotte.

"Juist, Mr. Wolf", lachte zijn bezoeker.

"En gij hebt mij hier in deze gevangenis gebracht?" vroeg Wolf weer.

"Dat heb ik mij inderdaad veroorloofd," zei Raffles.

"Meneerrr!" riep de gevangene luid.

"Sst", waarschuwde Raffles, "bedenk, dat gij nog altijd de treindief zijt, en met recht, want voordat ik u het geld ontnam, hadt gij toch inderdaad gestolen goed in den zak.

"Gij moest mij liever bedanken, dat ik weer een eerlijk, fatsoenlijk mensch van u maak. En nu ter zake.

"Wilt ge dat document ondertekenen? Ja of neen?"

"Maar het halve millioen?" vroeg Wolf.

"Stel ik in Londen te uwer beschikking, wanneer het aan uw klanten wordt uitbetaald," antwoordde Raffles.

"Zweert gij mij dat?" vroeg Wolf.

"Mijn naam is Lord Edward Lister!" zei de Grooten Onbekende trotsch, "ik heb nog nimmer mijn woord gebroken."

Felix Meyer-Wolf beantwoordde den blik, die deze woorden vergezelde, onwillekeurig met eene buiging.

Hij nam de vulpen van Raffles aan en schreef met bevende hand zijn naam onder het document.

Voorzichtig borg Raffles het stuk weg, stond op, schelde den gevangenenbewaarder en verliet den gevangene, zonder dezen verder met een woord te verwaardigen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De rechtzitting.

Een week na het bezoek van den Grooten Onbekende zat Meyer-Wolf sidderend en volslagen gebroken in de beklagdenbank.

Hij had vreeselijke dagen achter den rug en geloofde niet meer, dat Raffles zijn gelofte gestand zou doen. Hij was van meening, dat de geniale meesterdief hem nog door een truc de bekentenis van de door hem begane misdaden wilde ontlokken.

Nu had hij in 't geheel geen verdedigingsmiddel meer.

De president opende de zitting met een vernietigende kritiek op den persoon van den beklagde, en het publiek mompelde woorden van afkeuring tot den vermeenden treindief.

Op de vraag, of hij schuld bekende, antwoordde de beklagde niets. Hij wist niet wat hij zeggen moest.

Wat moest hij zeggen? Wat verzwijgen? Een uitweg was er niet meer.

"Gij ontkent", vroeg de president nog eens, "dat gij de gezochte treindief zijt?"

"Ja", antwoordde de beklagde met zachte stem.

"Gij houdt uwe bewering staande, dat gij de in Londen woonachtige beursman Felix Meyer-Wolf zijt?"

Een nieuw "Ja!" werd gehoord.

"Het zou beter voor u zijn, wanneer gij een openlijke bekentenis aflegdet," ging de president voort. "Anders zouden wij geen verzachtende omstandigheden in acht kunnen nemen."

De beschuldigde kromp ineen als een worm, waarop getrapt wordt.

"Is de getuige aanwezig, de werkelijke Felix Meyer-Wolf uit Londen, dien deze man bestolen heeft?"

De gerechtsdienaren riepen den naam af, en toen deze weerklonk, wilde Felix Meyer-Wolf met een luid "Ja!" antwoorden.

Na lang zoeken in de wachtkamers en de gangen, keerden de gerechtsdienaren in de zaal terug en meldden:

„De getuige is nog niet aangekomen.”

„Is de oproeping aan het juiste adres bezorgd geworden?” wendde de president zich tot den griffier.

„Ja zeker”, antwoordde de toegesprokene, „we hebben van de post te Londen een bericht van ontvangst gekregen.”

Hij overhandigde den president het desbetreffend bewijs van de post.

De president las de bevestiging van de goede ontvangst op het formulier, dat duidelijk geschreven luidde:

Felix Meyer-Wolf,
Londen, Oxfordstreet.

en zelfs het stempelafdruk van de firma droeg.

Met gefronste wenkbrauwen keek de president den beklagde aan en zei:

„Hier is een nieuw bewijs tegen u. De door u beroofde persoon, die helaas nog niet is aangekomen, heeft het formulier zelf ondertekend en zijne handtekening door het firmastempel bekrachtigd.”

„Dat is onmogelijk!” schreeuwde de beschuldigde.

„Overtuig u,” zei de president en overhandigde het formulier aan den verdediger, Signor Carosi; deze liet het aan zijn cliënt zien.

„Dat is mijn onderteekening niet”, riep de beklagde uit, „ik schrijf mijn naam anders. Geef mij een blad papier, pen en inkt, dan zal ik het Hooge Gerechtshof laten zien, hoe ik mijn naam schrijf.”

Een luid gelach steeg op uit het publiek.

Ook de rechters lachten onwillekeurig.

„Dat geloof ik graag”, zei de president, „dat gij uw handtekening anders zet dan de vertegenwoordiger van deze firma. Laat eindelijk de waarheid recht wedervaren. Ik maan u hiertoe voor het laatst aan.”

De verdediger fluisterde zijn cliënt eenige woorden toe.

Het zweet liep den beklagde in dikke droppels over het verhitte gelaat; sidderend van angst en ellende dwaalden zijn oogen door de rechtszaal, alsof hij nog op redding hoopte.

Al zijn ledematen begonnen te trillen.

Met zijn handen greep hij het ijzeren hek vast en begon met aarzelende stem:

„Ik zie geen redding meer, hooggerechtshof. Ge zult een gerechtelijken moord aan mij begaan. Een gerechtelijken moord! Doch om verzachtende omstandigheden te verkrijgen, geef ik alles toe, wat gij mij ten laste legt.

„Ik ben de gezochte treindief, ik ben niet Felix Meyer-Wolf — ik ben alles, wat ge wilt. Sluit mij alleen niet te lang op!”

Het ernstige gelaat van den president, plooidde zich tot een welwillend glimlachje.

Alleen de verdediger trommelde zenuwachtig met zijn vingers op de voor hem staande schrijftafel.

Toen de beklagde had uitgesproken, begon hij:

„Hoog Gerechtshof!

„Onder den indruk der overtuigende bewijzen, heeft mijn cliënt de waarheid recht laten wedervaren. Ik ried hem trouwens aan, toen ik de verdediging op mij nam, om zijn positie niet door leugens nog te verergeren. In weerwil hiervan waag ik het, gesteund door de kennis van het intieme leven van mijn cliënt, de clementie der rechters voor hem in te roepen.

„De vader van mijn cliënt stierf aan delirium, zijn moeder overleed in een Russisch krankzinnigengesticht.

„Hij zelf heeft jarenlang wegens een politieke misdaad achter de Siberische kerkmuren moeten zuchten. Ook heeft hij, zooals ik door ijverige nasporingen te weten kwam, steeds met voorliefde de rubriek „Rechtszitting” in de couranten gevolgd.

„Mijne heeren! Heb medelijden met dezen ongelukkige!

„Zooals ge uit den inhoud zijner zakken hebt gezien, vond men bij hem sensatielectuur van het laagste allooi, hetgeen ongetwijfeld, in verband met het feit, dat hij ijverig courantenlezer is, wijst op geestelijke minderwaardigheid.

„Als een in elkaar gezakte zak zout zit hij daar; als iemand, die met het leven heeft afgedaan, vraagt de betreuenswaardige om menschelijke erbarming. Laat hem niet boeten voor de zonden van zijn ouders, voor den sensatielust der letterkundigen.

„Weest milde en rechtvaardige rechters!

„Dat is alles, wat ik ter verdediging van mijn cliënt heb te zeggen!” —

Nu ging de rechter staan, plooidde zijn lippen tot een ironisch lachje en begon:

„Hoog Gerechtshof!

„De beklagde, een der gemeenste en meest verachtelijke sujetten, die ik ooit in mijn practijk heb ontmoet, een geesel der menscheit, een zwarte vlek op den aardbol, een giftplant in den bloementuin des levens, een misdadiger, voor wien niets heilig is.” — — — —

Op dit oogenblik werd hij door tumult onderbroken.

De Engelsche consul stormde met een Engelschen beambte naar binnen en riep:

„In naam van het Engelsche volk verzoek ik u, uw proces af te breken — — de beklagde is niet schuldig. Ik roep voor hem de bescherming der wet in.

„Hij is, zooals ik door een telegram van den hoofd-inspecteur van politie Baxter te Londen en door een later telegram van den Engelschen gezant te Rome vernam, inderdaad de heer Felix Meyer-Wolf uit Londen.”

Een geweldig lawaai klonk na deze woorden van de publieke tribune.

Alles raasde en schreeuwde door elkaar.

Het was de sensatie, waarop het publiek bij elk groot proces wacht.

Felix Meyer-Wolf echter had een gevoel, alsof hij in een luchtballon zat, en door de lucht heen uit de gerechtszaal zweefde.

Eindelijk gelukte het den president met de gerechtsdienaren de orde te herstellen.

De president nam de telegrammen in de hand, las ze door, reikte ze over aan den rechter en officier van justitie, en nadat deze van den inhoud hadden kennis genomen, stond de president op en zei:

„Er is geen twijfel aan, dat we ons bevinden in eene rechterlijke dwaling.

„Voordat ik echter den beklagde zijn vrijheid teruggeef, wensch ik de volgende vraag tot hem te richten:

„Hoe komt gij er toe, Signor Meyer-Wolf, toe te geven, dat gij de vermeende treindief zijt?”

„Mijnheer de president”, antwoordde de financier, „wat moest ik doen? Gij zeydet, dat ik het was! — Meneer de officier van justitie zei, dat ik het was! — Mijn verdediger zei tot mij: Zeg, dat ge het zijt, dan zal ik een mildere straf trachten te verkrijgen. Ik droomde ten laatste, dat ik 't tot mezelf zei.

„Wat bleef mij nu anders over dan te zeggen:

„Ik ben niet Felix Meyer-Wolf uit Londen, maar datgene, wat gij wenscht.”

De president hief de zitting op en verklaarde het proces voor geëindigd.

Voor Felix Meyer-Wolf opende zich de deur der beklagdenbank, en hij was weer een vrij man.

Nu kwam de Engelsche consul naar hem toe, reikte hem de hand en zei:

„Excuseer, mijnheer Meyer-Wolf, maar de bewijzen waren zóó doorslaand, dat iedereen aan uw onschuld moest twijfelen.

„Ik heb een bedrag uit Londen ontvangen dat u in staat zal stellen, de terugreis te aanvaarden. Men wacht u daar reeds in uw zaak.”

„Een bedrag aan geld? Van wien?” vroeg Wolf.

„Van uw procuratiehouder, die immers eenige weken op reis is geweest.”

Wolf had geen procuratiehouder.

Hij haalde de schouders op en antwoordde: „Ik houd er geen procuratiehouder op na.”

De consul, die nieuwe verwickelingen vreesde en blij was, dat deze zaak tot een goed einde was gekomen, zei:

„Nu, dan zal dat een vergissing zijn! Keer terug naar Londen, de rest zal daar wel opgehelderd worden. Maar in elk geval hebt gij dien man uw vrijheid te danken.

Hij heeft de hoofd-inspecteur van politie, Baxter medegedeeld, dat gedurende uw afwezigheid Raffles op uw kantoor is geweest. Daarmede schijnt alles verklaard te zijn.

Op dit oogenblik trad een telegrambesteller de gerechtszaal binnen en overhandigde den president, die nog met de rechters, den officier van justitie en den verdediger stond te praten, een telegram.

Dit luidde:

„Aan den president van het gerechtshof te Triënt, inzake het geval van den bankier Felix Meyer-Wolf.

Opdat gij weet, wie, in plaats van den heer Felix Meyer-Wolf, de getuige-oproeping heeft onderteekend, zend ik u hierbij mijn adres,

John Raffles, Londen.”

„Wat een ongehoorde brutaliteit”, riepen de president en diens collega's, terwijl de verdediger lachte. —

.....
Een paar uur later zat Felix Meyer-Wolf in den spoorrein.

Hij had van de eerste gelegenheid gebruik gemaakt, om van Triënt naar Parijs te gaan en vandaar naar Londen te vertrekken.

Op de stoomboot, waarop hij te Calais plaats nam, ontmoette hij inspecteur Marholm, die voor zaken op reis was geweest en den beursman herkende.

Met een vertrouwelijk glimlachje begroette Marholm den financier en zei:

„Nu, gij zijt er niet zonder kleerscheuren afgekomen, geloof ik!”

Felix Meyer-Wolf begon onmiddellijk met de grofste scheldwoorden te schimpen op Raffles en het noodlot.

„Het heeft u goed gedaan,” spotte Marholm, „gij zijt minstens 20 pond afgevallen en spaart dit jaar de onkosten van een kuur te Karlsbad.”

„Wat zegt men in Londen van de geschiedenis?” vroeg Wolf, zonder op de opmerking van den detective te antwoorden.

Marholm haalde de schouders op en zei:

„Dat zult gij wel in de couranten lezen.”

Hij klopte Meyer-Wolf vertrouwelijk op den schouder en vroeg:

„Maar er blijft toch een duister punt bestaan in deze zaak, niet waar?”

„Wat voor een duister punt?” informeerde deze.

„Nu — ik bedoel met dat halve millioen pond sterling, die Raffles van u gestolen zou hebben,” antwoordde Marholm.

„Die heeft hij van mij gestolen,” zei Wolf op beslist toon.

„Dat betwijfel ik niet,” merkte Marholm op. „Maar hij heeft ze niet uit uw brandkast gestolen, doch eerst in de coupé van den spoorrein. Of bezit gij soms een millioen pond sterling?”

„Waarom kan ik niet een millioen pond sterling bezitten? Zijt gij soms mijn procuratiehouder?” snauwde Wolf.

„Dank u! Ik blijf liever gezond," lachte Marholm.

„Houd uw hatelijkheden liever voor u!"

Bij die woorden stak Meyer-Wolf een sigaar op en keerde den detective den rug toe.

Marholm nam plaats op een vouwstoeltje, kruiste de armen achter het hoofd en keek peinzend in zee.

„Deze geschiedenis heeft ongetwijfeld een zwak punt", mompelde hij bij zichzelf.

„In de eerste plaats houdt Raffles zich bij voorkeur bezig met schurken, tegenover wie wij machteloos staan. Hij zal er dus zijn redenen wel voor hebben, waarom hij juist dezen man heeft uitgekozen."

Marholm was ervan overtuigd, dat Meyer-Wolf een veel grooter gauwdief was dan Raffles en hij verheugde zich reeds op de ontmaskering van dezen bedrieger.

Aan het ontbijt ontmoetten Marholm en Meyer-Wolf elkaar weer, de vrede scheen geteekend te zijn, en de bankier, die niet vermoedde, dat de detective hem een poets wilde bakken, vertelde nogmaals uitvoerig zijn wederwaardigheden te Triënt en door handige vragen te stellen, vernam Marholm alles, wat hij weten wilde.

Het allerliefst zou hij Meyer-Wolf onmiddellijk in hechtenis hebben genomen, daar het hem steeds duidelijker werd, dat de man het geld zijner cliënten had verduisterd.

Maar hij wilde eerst met zijn chef, hoofd-inspecteur van politie, Baxter, spreken.

Te Londen namen de detective en de beursman met een vriendschappelijken handdruk afscheid van elkaar.

Wolf begreep het ironische „tot weerziens" niet, dat Marholm hem toevoegde. —

Hoofd-inspecteur Baxter verwachtte zijn detective reeds met ongeduld. Nadat deze rapport had uitgebracht, deelde hij hem tegelijkertijd de aangelegenheid Meyer-Wolf mede.

„Gij vermoedt dus inderdaad, Marholm, dat die man een schurk is?"

„Ongetwijfeld", antwoordde Marholm, „het bewijs kan ik leveren door den spoorwegdiefstal."

„Gij hebt gelijk", antwoordde de hoofd-inspecteur, „gij begint een waardig opvolger van mij te worden. Ik heb het altijd wel gezegd, dat gij nog eens een flink bekwaam detective zult worden."

„Neem de vervolging der zaak verder alleen op u en houd mij voortdurend op de hoogte."

Bankier Felix Meyer-Wolf, was intusschen in zijn kantoor teruggekeerd.

Daar hij er geen personeel op nahield, behoefde hij eenvoudig met zijn sleutel de deur open te sluiten en achter zijn lessenaar te gaan zitten.

Maar toen hij de brandkast had geopend en de boeken daaruit wilde halen, ontdekte hij,

dat er in zijn afwezigheid iemand geweest was. Er stond een nieuw rekeningcourant-boek tusschen de andere en toen hij dat opnam, rolde er een kaartje uit.

Hij raapte het op en las:

„Denk er om, Mr. Meyer-Wolf, als wij goede vrienden willen blijven, dan geen kunsten meer uithalen. Eerlijk duurt het langst. In het geldvak van uw brandkast zult ge het gestolen half miljoen pond sterling terug vinden. Het grootste gedeelte daarvan behoort aan uw cliënten. Ik heb ze alle aangeschreven en zij zullen wel eerstdaags komen om het hun toekomende te halen. Ik zal zien wat gij doet. Groetend, Lord Lister."

Reeds den volgenden dag begonnen de cliënten te komen en daar Wolf niets beters wist te doen, dan te gehoorzamen aan Raffles, begon hij met de uitbetaling. Terwijl hij daarmee bezig was, kreeg hij bezoek van Raffles, die een kijkje kwam nemen.

De hoofd-inspecteur van politie, Baxter intusschen had een van zijn detectieven van Scotland Yard, een zekere Hamilton, opgedragen, deze zaak te onderzoeken en tot hem gezegd:

„Gij moet u naar het kantoor van Felix Meyer-Wolf in Oxfordstreet begeven en u overtuigen, van hetgeen daar thans geschiedt."

„Verricht uw nasporingen zoodanig, dat het zoo weinig mogelijk opvalt."

De detective begaf zich naar Oxfordstreet en liep verscheiden keeren voorbij het gebouw, zonder opvallend te doen.

Daarna trad hij het gebouw binnen, om naar eenige koersen te informeeren. Hij merkte op, dat de financier zich een vertegenwoordiger moest hebben aangeschaft, want verscheidene klanten boden chèques, wissels of andere papieren aan, waar voor een heer, een kassier blijkbaar, dien de detective niet kende, betaling gaf.

Opeens echter kreeg de beambte een inval. De stem van den vreemdeling kwam hem bekend voor.

Waar kon hij dien man eerder hebben ontmoet?

Terwijl hij daarover nadacht, reed hij per taxi naar Scotland Yard terug.

Hoofd-inspecteur van politie Baxter dacht om te zullen vallen toen hij het bericht van den detective vernam.

„Is die man gek geworden?" vroeg hij. „Eerst wordt hem het geld ontstolen, zooals hij beweert en dan betaalt hij het uit. Waar komt dat geld vandaan?"

Hij besloot, zichzelf op de hoogte te gaan stellen.

Met Marholm te zamen begaf hij zich naar Oxfordstreet.

Alvorens het gebouw binnen te treden, namen zij door een der ruiten den onbekende op, die nog aan den kassierslessenaar zat.

Bijna tegelijkertijd riepen Marholm en Baxter uit:

„Raffles!”

„Snel naar het naastbijzijnd politiebureau!” beval Baxter, „en telefoneer met Scotland Yard. Er moeten zooveel mogelijk manschappen direct hierheen komen.

Raffles is op het kantoor van den heer Felix Meyer-Wolf. Ik zal mij hier met twee politieagenten posteeren, opdat hij ons niet kan ontsnappen.”

Intusschen was Raffles uit zijn controle gebleken, dat Meyer-Wolf dit keer eerlijk aan al zijn verplichtingen had voldaan. Zijn werk was daar dus afgelopen. Hij stond op, trok zijn jas aan, zette zijn hoed op en wendde zich tot den financier:

„Adieu,” zei hij, „ik hoop, dat ge later nog eens aan mij zult denken. Vergeet echter niet, dat ik uw boeken van tijd tot tijd zal inzien. Mocht ik ooit weer een oneerlijkheid ontdekken, dan loopt het niet zoo goed met u af. Nogmaals adieu!”

Raffles stond op, ging de gang door en keek daarbij onwillekeurig even naar buiten. Onmiddellijk had hij met zijn scherp oog Baxter, in gezelschap van twee agenten, ontdekt.

Een glimlachje kwam op zijn lippen.

„Zoo, waarde heer,” mompelde hij voor zich heen, „zijt gij er achter gekomen; dat is slimmer van u dan ik gedacht had, maar toch komt ge te laat, of liever, iets te vroeg.”

Hij keerde zich om, liep de gang ten einde, ging een glazen deur door en kwam op de achtertrap. Bij een vorig bezoek had hij de inrichting van het gebouw bestudeerd, zooals steeds zijn gewoonte was. Dat kwam hem nu weer van pas.

Het huis had namelijk, wat de inspecteur van politie niet wist, een uitgang door den tuin en een direct naar de straatzijde.

Alleen de bewoners bezaten den sleutel van de achterdeur.

Op hetzelfde oogenblik, dat Raffles zich door den tuin verwijderde, rukte veertig politieagenten in gesloten gelederen uit. Het leek wel, of er een slag geleverd moest worden.

Aan het hoofd van deze strijdmacht, die de geheele straat versperde, liep de hoofd-inspecteur in eigen persoon, gevolgd door inspecteur Marholm, die een spottend lachje op zijn geelaat had. Die begreep, waar het wel weer op zou uitdraaien.

Aldus stormden zij het kantoor binnen.

„Wat wenscht gij?” riep Meyer-Wolf.

„Waar is Raffles?” klonk het op bevelenden toon.

„Wie?” schreeuwde Meyer-Wolf, blijkbaar zeer verbaasd. „De hemel moge mij behoeden. Raffles op mijn kantoor?!”

„Zwijg!” beval de hoofd-inspecteur van politie. „Hij moet hier zijn!”

Op dit oogenblik schelde de telefoon.

De bankier, die wilde luisteren, werd door inspecteur Baxter teruggeduwd, die zei:

„Gij hebt hier niets te zeggen, vóórdat ik uw kantoor heb verlaten.”

Daarop nam hij den hoorn van den haak en vroeg:

„Wie is daar?”

„Ah!” klonk het terug, „ik hoor het reeds, hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard, nietwaar?”

„Juist!” riep de aangesprokene, wien de stem in de telefoon zeer bekend voorkwam. „Ik ben het persoonlijk, Baxter.”

„Juist,” hoorde deze weer zeggen, „ik wou alleen maar even weten, of gij er waart, ik ben namelijk ergens anders.”

„Met wien spreek ik?” schreeuwde Baxter, die lont begon te ruiken en naar de telefoon keek, alsof een booze vijand voor hem stond.

„John Raffles!” klonk het met luid gelach terug.

Woedend nam Baxter den telefoonhoorn en slingerde dien tegen den muur.

„Gij zult hem moeten betalen!” raasde Felix Meyer-Wolf.

„Het is tevergeefs, mannen!” zei de chef van Scotland Yard tot zijn beambten. „Hij is alweer verdwenen.”

„Dat hadt gij toch wel direct kunnen denken,” lachte Marholm en klopte zijn chef vertrouwelijk op den schouder, terwijl zij het kantoor verlieten.

„Ik doe mijn belofte gestand en zoodra ge hem hebt gearresteerd, fuif ik heel Scotland Yard, onzen oppersten chef, den Minister van Binnenlandsche Zaken inclus, op ulevellen.”

Maar Baxter deed of hij het niet hoorde, riep een taxi aan en reed naar huis. Hij was te veel uit zijn humeur om zich dien dag nog op de Yard te vertoonen.

Marholm maakte het zich daarom gemakkelijk, stak een pijp op en ging in de wachtkamer van zijn chef zitten, om een uiltje te knappen.

De volgende aflevering (No. 552) bevat:

De gevolgen van een Weddenschap.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885